

'Ἄψ' 'Οῖα

Τὸ Σόμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛ. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τμήμα ἔγγραφης ἑξαμήνου

Διὰ τὴν Τουρκίαν Γρ. 10

τὸ ἑξωτερικόν Φρ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✦ ΓΡΑΦΕΙΑ ✦

Γαλατᾶ, Περμετοπόλεως, Σαατχὴ Χάν, 16.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΣ

Τὸ φύλλον ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους παρ. 20.

Αἱ ἀποδείξεις δέου νὰ φέρωσι τὰς ἰσχυρὰς τοῦ διευθυντοῦ καὶ διαχειριστοῦ.

ΑΙ ΜΟΙΡΑΙ

ΑΤΡΟΠΟΣ

ΚΛΩΘ

ΛΑΧΕΣΙΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ. ΣΤΑΙΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΑΡΑΤΩ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΩΝ

Πόσον ώραία είναι ή αύριανή του Εύαγγελίου περικοπή! Είς τας άλλας γραμμάς της περιλαμβάνεται τόσον πολλὰ καὶ ἀδραὶ ἀλήθεια, ὥστε δὲν γνωρίζουν πόσον πρώτην νὰ ἐξάρωμεν εἰς τὴν παροῦσαν στήλην.

Διὰ τῶν λόγων του ὁ Χριστὸς ἐρχεται νὰ θεμελιώσῃ τὰ συμβόλαιον, οὕτως εἰπεῖν, μετὰ αὐτοῦ καὶ εἰσίναν, οἱ ὅποιοι προστίθενται νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν. Ἀλλ' οἱ λόγοι του δὲν εἶναι οὔτε μνητοὶ ὑποσχέσεων κοῦρον, οὔτε σκοποὶ νὰ παραπεισῶσιν δούους διανοήθῃσαν ν' ἀκολουθήσωσιν τὴν θρησκείαν του.

Δὲν ἐρχεται νὰ ἀποδείξῃ τὴν συγκριτικὴν αἰνότητα, περιστατικὴν τὴν ὁδὸν, εἰς τὴν ὁποῖαν καλεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν, ἀλλ' εἰσίναν καὶ ἀνδοκροτον. Τούναντίον μάλιστα, συναρπάζει τὸν ἀκροατὴν διὰ τῆς φράσεως, τὴν ὁποῖαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐκτομίζει: «ἀπαρνησάτω, λέγει, ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ».

Τοῦτο τὸ καθήκον τοῦ Χριστιανοῦ, πρέπει κατὰ πρότερον ν' ἀρνηθῇ τὸν ἑαυτὸν του, ν' ἀρνηθῇ τὸν παλαιὸν ἀνθρώπον, ν' ἀποσκορακίσῃ τὰς ἰδιότητες γνώμας καὶ σκέψεως καὶ ἀφροῦ καθαρῶς τελείας, ἀφροῦ ἀρνητικῶς, οὕτως εἰπεῖν, καταστῇ ἱκανὸς νὰ δεχθῇ τὴν μεγάλην ἐντολήν, τὴν ὁποῖαν καλεῖται νὰ ἐπιτελέσῃ, ὡς σηκώσῃ τὸν σταυρὸν του ἐπὶ τῶν ὁμων του, ὡς ἀναλάβῃ τὴν ἐκτέλεσιν ὅλων τῶν βαρέων καθηκόντων, τὰ ὅποια δὲν σταματῶσι πολλὰς εἰ μὴ μόνον τὸν βασιάνων καὶ μέχρι τοῦ θανάτου. Καὶ ἂν ἀισθάνεται ἑαυτὸν ἱκανὸν νὰ ποιεῖ αὐτὰ, ὡς ἀκολουθήσῃ.

Αὗτοι εἶναι οἱ λόγοι τοῦ Χριστοῦ μας: καλοῦμεθα δι' αὐτῶν ν' ἀναλάβωμεν τὸν μέγαν ἀγῶνα τῆς θρησκείας καὶ φέρωντες τὸν βαρὺ τὸν καθήκοντων μας σταυρὸν νὰ βαδίζωμεν τὸν ἀνωφερὸς λόγον τοῦ μαρτυρίου.

Αὗτοι εἶναι τὰ πρὸς τὴν θρησκείαν καθήκοντά μας, ἂν τοῖς δὲν εἶναι καὶ τὰ μόνα διὰ νὰ εἶναι τὰς καλὰς Χριστιανὴς ποίει ἐν ταῦτ' νὰ εἶναι καὶ πιστὸς πλὴς τοῦ ἔθνους, εἰς τὸ ὅποιν ἐγεννήθη. Ἡ θρησκεία οὐδέποτε ἀπεχωρίσθη τοῦ ἔθνους οὔτε τὸ ἔθνος πᾶν δύνανται νὰ φαντασθῇ τὴν ἵπαρξιν του ἄνευ τῆς θρησκείας. Ἀλλὰ διὰ νὰ δύνανται ἀμφοτέρω ἐπ' ὁμοειδέας ἀλλήλων νὰ προαχθῶσι, ποίει πάντες ἡμεῖς νὰ μὴ διελίσσωμεν ν' ἀναλάβωμεν τὸν σταυρὸν τὸν πρὸς τὰ δύο ταῦτα καθήκοντων μας. Ὡς οὖν σπῆν τοῦτο βαρὺ ἔργον, καὶ, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνώτερον πάντως τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων. Ἀς ἀναλάβωμεν μετὰ θάρρους καὶ ἐνθουσιασμοῦ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πρὸς τὸ ἔθνος καθήκοντων μας, πρὸς τὸ ἄγιον καὶ μέγα ἔθνος μας, τὸ ὅποιν διήτησεν τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ ὅποιν διακονοῖ τὰ καλλίδια τῶν πατέρων μας. Ὡς Χριστιανοὶ καὶ ὡς Ἕλληνες ἔχουμεν μεγάλα καθήκοντα ἀπέναντι τῆς θρησκείας μας, ἀπέναντι τοῦ ἔθνους μας καὶ ἀπέναντι τῶν ἑθνῶν. Εἶναι τρομερὸν, εἶναι φοβερὸν, νὰ φανῶμεν σήμερον ἀνίκανοι νὰ συνεχίσωμεν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν εἶναι ἡ μεγαλειότητα ὅπως δι' ἡμᾶς.

— Ποῖος ὅμως εἶναι τὰ πρὸς τὸ ἔθνος καθήκοντά μας; Ὡς οὖν ἡθελε μ' ἐρωτήσει κανεὶς. — Ἀς σκεφθῇ κατὰ μόνος καὶ θὰ τὰ εἴρῃ.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

Νεώτερον ἐλήφθη τηλεγράφημα εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τῶν Σταυριωτῶν τοῦ Ἀκ-Διγ, πληροφοροῦντων ὅτι, παρὰ τὰ διαβήματα αὐτῶν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, οὐδεμίαν μέχρι τοῦδε ἐλάβον ἀπάντησιν καὶ παρακαλοῦντων ὅπως ἀνεγνωσθῶσι καὶ αὐτοί, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἐν Τραπεζούντῃ Σταυριωτῶν, ὡς Ἕλληνες Χριστιανοὶ ὁρθόδοξοι.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος, ἐπανελάθει εἰς τὰς προτάσεις τῆς Α. Θ. Π. περὶ τῆς διαρρυθμίσεως τοῦ προγράμματος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ λαβούσα ὑπ' ὄψιν τὸν ὁρθὸν τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Σχολῆς, ἀπαγορεύει πᾶσαν τροποποίησιν ἢ μεταβολὴν πρὸς τῆς παρελθούσης δεκτικῆς, μετ' ἱκανὴν συζήτησιν ἐνέκρινεν ὅπως παραμείνῃ ὡς ἐστὶν τὸ καθέστατον.

Ἐπὶ Συνόδον ἀνεγνωσθήσαν πλείστα ἐκ διαφόρων πόλεων καὶ χωρίων τηλεγραφήματα κατὰ τῆς ἐνστάθης Ἐπιτροπῆς καὶ τῶν αἰτημάτων τῶν Ρωμαιοφίλων, περὶ ὧν ἐγράφημεν ἤδη τὰ δόντα.

Εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐλήφθη καὶ ἀνεγνωσθῇ τεσσάραις ἐναντίον τοῦ Μητροπολίτου Μελετίου κ. Αἰμιλιανού, κατηγορουμένου ὅτι ἀντίσταται εἰς τὰ κυβερνητικὰ μέτρα τὰ ὅποια λαμβάνουσιν αἱ ἀρχαὶ διὰ τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ ζητήματα.

Ἡ Κυβέρνησις ζητεῖ ἔνεκα τούτου τὴν ἐκ τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης μεταθέσιν αὐτοῦ, ἐνέκρθη δὲ ὅπως ὁ τεσσάραις ἀποσταλῇ εἰς τὸν Μητροπολίτην Μελετίου κατὰ τὴν ταξιν, ὅπως λάβῃ γνώσιν τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ.

Ὁ Μητροπολίτης Σερρών κ. Ἀπόστολος διὰ γραμμάτων αὐτοῦ πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα πληροφορεῖ ὅτι μετὰ τὸν ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως ἀνεγερθεῖσιν ἐν Μακεδονίᾳ ἐκκλησιῶν καὶ σχολείων περιλαμβάνονται καὶ τὰ ἐν τῇ κομποπόλει Ἐλισάν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ διὰ τοῖς σχηματικῶς ἀνεγερθεῖσιν.

Ἐπὶ τούτῳ ὁ Μοναστηρίου Σερρών, μεταβὰς εἰς τὴν οἰκίαν πόλιν, ἵνα ὁρίσῃ τὸν τόπον, διὰ μὲν τὴν ἐκκλησίαν ὅπως τοποθεσιαὶ καμμένην ἐν μέσῳ τῆς Ἑλληνικῆς συνοικίας, τὴν δὲ σχολὴν διέταξε νὰ κτισθῇ ἐν αὐτῇ τῷ περιβάλλοντι τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας ὅπου καὶ τὸ Ἑλληνικὸν σχολεῖον καὶ ἐπὶ τῆς ἀντιοχίτης τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας καὶ ταῦτα ἐντὶ εὐχῆς ὑπάρχει χωρὸς παρὰ τὴν ἀνεγερθεῖσιν τοῖς σχηματικῶς ἐκκλησίαν, ὡς ἀνωφερῶς ἐπεδείχθη εἰς τὸν Μοναστηρίου ἐπὶ τοῦ Μητροπολίτου.

Ἐν τῇ αὐτῇ ὁ Μητροπολίτης παρακαλεῖ τὴν ἐνέργειαν τῶν δυνάμεων παρὰ τῇ Κυβερνήσει.

Ὁ Μητροπολίτης Σερρών ὁμοθυμῶς ἀγγέλλει ὅτι εἰς τὸ χωρίον Ὁμοκλή Καμλὰ τοσούτης εἰς τῆς χωροφυλακῆς μεταβὰς διέταξε νὰ κτισθῇ ἡ διὰ τῶν Ἑλληνορθόδοξων προοριζομένη ἐκκλησία ἐξω τοῦ χωρίου εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν, χωρὶς χρησιμοποιοῦν διὰ τὸν συναγωγικὸν τῶν ζῶντων τοῦ χωρίου, ἐντὶ ἐντὸς τοῦ χωρίου ὑπάρχονσι κατὰλληλοι τοποθεσίαι.

ΑΠΑΛΩΜΑΤΗΣ

Γ. Σ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝ

ΕΘΝΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ

Εὐρίσκει σήμερον ἐπὶ τοῦ γραφείου μου ἐν ἔντυπον χαρτάκι, διὰ τοῦ ὁποῦτος προσκαλοῦνται τὰ μέλη μιᾶς κοινότητος προσεχῆ τινα Κυριακὴν, ὅπως συσχεθῶσι περὶ ἀνεγέρσεως ἐκκλησίας καὶ σχολικοῦ κτιρίου. Λαμβάνω εἰς τὰς χεῖράς μου τὸ μικρὸν αὐτὸ προσκλητήριον μετὰ τῆς ἄλλης γραμμάς του καὶ κατὰ τὸ ὅσον ἐκείνου, ὡς μεγάλῃ συγκίνησιν, αἰσθάνομαι μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μου. Τὸ ἅπλουν ἐκεῖνο φύλλον, τὸ ὅποιν διενεμείτο εἰς τὰ τέκνα τῆς κοινότητος, ἀπετέλει μίαν δόναριν παλαιοῦ, τῆς ὁποίας τὰ ὠφέλη οὔτε ἐπαύσαν οὔτε θὰ παύσουν ἐκδηλοῦμενα. Καὶ πραγματικῶς, ἂν ρίψῃ κανεὶς ἐν βλέμμα εἰς τὴν μέγα ἐθνικὴν ἔργον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἢ φυλὴν μας, θὰ ἴδῃ ἀμέσως ὅτι τὴν πρώτην βᾶσιν, τὸν πρῶτον θεμέλιον, ἔχει στήσει τὸ μικρὸ αὐτὸ χαρτάκι, τὸ ὅποιν κεντᾷ τὴν εὐαίσθητον τοῦ Ἑλλήνος ψυχὴν εἰς γενναριοῦσαν μέχρις ἀταρτηρίας.

Αὐτὸ τὸ μικρὸν φύλλον θὰ προκαλέσῃ τὰς συνεισφορὰς τοῦ λαοῦ, αὐτὴ ἢ μικρὰ ἐγκύκλιος θὰ τοῦ ὑποδείξῃ τὸ καθήκον του, τὸ ὅποιν μετὰ προθυμίαν, ἢν δυσκόλως εἴκομαι κανεὶς ν' ἀπαντήσῃ ἄλλῳ, θὰ σπεύσῃ νὰ ἐκτελέσῃ.

Αἱ ἐκκλησίαι μας, τὰ σχολεῖα, τὰ νοσοκομεῖα, ὅλα τὰ εὐαγῆ καθιδρύματα, τὰ ὅποια ἐκπλήρουν διὰ τὰ πλοῦτη των καὶ συναρπάζουν διὰ τῆς θαυμάσιας τῶν προσφερομένων ἐδωργασίων των, ἔχουσι γίνεαι ἀπὸ τὸν ὁδολόν, ὁ ὅποιος διὰ τῆς ἐθνικῆς δυνάμεως κατέστη τάλαντον, κατέστη κολοσσός.

Καὶ εἶναι ἡ προθυμία τοῦ ἔθνους μας ἀξία παντὸς θαυμασμοῦ καὶ ἐπαίνου. Πρόκειται νὰ κτισθῇ μία σχολὴ; θὰ εὐρεθῶν ἐκείνοι, οἱ ὅποιοι ὅ ἀναλάβουν τὴν ἀνέγερσιν τῆς; πρόκειται μία ἐκκλησία νὰ οἰκοδομηθῇ ἢ καμμία θαυμασθεῖσα κοινότης ν' ἀνακύψῃ; ἀμέσως θὰ παρουσιασθῶν ἐκείνοι, οἱ ὅποιοι θὰ προσφέρουν τὰ μέσα.

Δὲν θέλω αἱ γραμμαὶ μου αὗται νὰ λογισθῶσιν ὡς λιθανότοις πρὸς τοὺς πλουσίους τῆς φυλῆς μας, πρὸς τοὺς ὁποίους, πρέπει νὰ τὸ ἐμολογῶμεν, ἀπειλοῦμεν εὐγνωμοσύνην ἐν ὅλῳ νὰ νεισθῶν, ὅτι ἐρχομαι νὰ κολακεύσω ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μετὰ περισσὴν ἀφθονίαν, ἀλλὰ καὶ μετὰ περισσὴν θόρατον, προσφέρουσι τὰ ἐκατομύριά των.

Συνειννοῦμαι, ἄλλως, τα, πολὺ περισσότερον μετὰ τὴν δωρεὰν πτωχοῦ οἰκογενεάρχου, δωρεὰν ὀλίγων μόνον γροσίων, τὰ ὅποια ἐν στε-

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΡΙΣΙ

Εἰς τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Εὐρώπης ὑπάρχουν μεγάλα καταστήματα, εἰς τὰ ὅποια πωλοῦνται ὅλα τὰ εἶδη τῆς καθημερινῆς χρήσεως. Οὗτοι λοιπὸν καὶ τὸ μικρὸ Παρίσι—καθὼς ὀνομαζοῦν τὰς Ἀθήνας—ἔχει καὶ αὐτὸ, ὅπως τὸ μεγάλο Παρίσι, τὸ τοιοῦτον εἶδος καταστήματός του.

Ὅσοι ἔχετε ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας, θὰ παρανενηθῇτε μετὰ αὐτοῦ τοῦ γράφου καὶ θὰ εἰπῇτε χωρὶς ἄλλο: Ἀὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὁριζόμενος δὲν εἶναι καλὰ, δὲν εἰσέρει τί λέγει, ἔχουν δύο-τρία μεγάλα καταστήματα, ἀλλὰ αὐτὰ δὲν πωλοῦν ὅλα τὰ εἶδη τῆς καθημερινῆς χρήσεως καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι ἐφάρμυλα τῶν εὐρωπαϊκῶν. Ἀπαρτῶσε ὅμως, κύριοι, διότι ὁσονδήποτε καὶ ἂν θελήσῃτε νὰ δικαιολογηθῇτε, θὰ ἴδῃτε ὅτι, μόλις σὰς καταστήματα γνωστὸν τὸ κατῆστημα αὐτό, θὰ ἀναγνωρίσῃτε ἀμέσως τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων μου. Καὶ διὰ νὰ μὴ σὰς κάμω νὰ ἀνυπομονήτε περισσότερο, σπεύδω νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι τὸ μεγάλο αὐτὸ κατῆστημα τῶν Ἀθηνῶν δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ ὁ πρὸ τοῦ Ταχυδρομείου... χωρὶς! Διὰ τὴν γὰρ, σὰς παρακαλῶ: Ποία διαφορά ὑπάρχει μετὰ αὐτοῦ καὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν; Ἡ μὲν, ἡ ὁποία ὑπάρχει, εἶναι ὅτι τὸ ἰδικὸν μας εἶναι... ὑπαίθριον... Μήπως ὅτι καὶ ἂν θελήσῃτε δὲν τὸ εὐρίσκετε ἐκεῖ; Ὅλα τὰ εἶδη, ἀπὸ τῶν διαφόρων συστημάτων ὅλων μέχρι τῆς τελευταίας λεπτομέρειας, καὶ ἀπὸ ὅλων ἀνεξερέτως τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν εἰδῶν μέχρι τῆς τελευταίας λεπτομέρειας, θὰ τὰ εὐρετε ἀσφαλῶς ἐκεῖ. Καὶ διὰ νὰ πεισθῇτε περὶ τούτου, ἀρκεῖ νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι τὸ κατῆστημα συντηρεῖ καὶ ἐργαστήσιον χειρουργοῦ, ὅπου τὴν διεισδυτικὴν μὲν ἰατρικὴν, ἡ αἰσθητικὴν, ἀντὶ μιᾶς δεκάρας σὰς κατασκευάζει καὶ σφίρει ἐντὸς δύο λεπτῶν τῆς ὥρας τὸν ἀρροματικὸν χαλκόν... εἰς τὴν ἐσχάτην. Καὶ τέλος, διὰ νὰ μὴ πολυλογῶ καὶ τοῦτο πᾶν τὸ γὰρ ἐκεῖ θὰ τὸ εἴρῃτε.

Ἀλλὰ, διὰ νὰ εἰσελθεῖτε εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, πρέπει πρῶτον ἀναγκαστικῶς νὰ διέλθῃτε διὰ τοῦ καταστήματος τούτου καὶ νὰ ποστῇτε τὰς ἐπιθέσεις ὅλων ἐπικρατῶν πωλητῶν, οἱ ὅποιοι εἰς τὸν ἐννοητὸν ἄνθρωπον τῆς προῆς τῶν ὅλων μίαν διαφορὰ, τὴν ὅποιν δὲν ἐπαύσαν, σὰς παρακαλοῦν ἢ μολὼν τὰς ἐξουσίαν, νὰ ἐπιβάλλῃ κατὰ τὴν ἑνέκρυν τοῦτο, πολλὰς, ἀπὸ καταρροῆς νὰ εἰσελθεῖτε εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, ἐλπίσμενος ἀπὸ τῆς φωνῆς των, ἀντὶ αὐτοῦ τὸ γράμμα σας εἰς τὸ κιβώτιον τῶν ἐξωτερικῶν, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ κιβώτιον των ἐσωτερικῶν, ἢ ἀντὶ νὰ θέσῃτε τὸ ἀνάλογον γραμματόσημον, θέσῃτε μικροτάτον καὶ τοιούτου τοῦ μὲν διακρίνῃ εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον! Ἐ! τώρα πῶς τὰ βλέπετε καὶ οἷς τὰ πράγματα; Δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ πᾶν ἀρκετὰ δικαιολογημένος, διότι καθεὶν νέον φεγγάρι καὶ τότε ὅτι τακτικὰ—διαβίβετε χρονογράφημά μου;

ΠΑ. Δρακούλη.

ΗΛΙΑΣ Α. ΓΚΙΤΑΚΟΣ

ΤΟ ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ

ΙΝΩΣΤΟΝ μεθ' όπόσης ένθέρμου περιπαθείας ή αυτοκράτειρα της Αυστρίας Έλισάβετ ήγάπα τώ 'Αχιλλείω της, τώ θαυμάσιον, τώ μαγικόν τουτό άνάκτορον, όπερ θά έλεγε τις άνεγερθέν τη βοήθειά νυμφών και ένθα ή ήγεμονία έπραγματοποίησε τώ τελευταίον, τώ όραιότερον των όνειρών της — όνειρον όδοιόγοντα έκατομμ.

Τό άνάκτορον άνυψούται επί ύψηλου άκρωτηρίου της Κερκύρας, όπερ εκτείνεται έν τη θαλάσση, ως πρόμνη τις πλάιου, και κυριαρχεί αύτης. Άριθμεί δύο όρόφους εκ της πλευράς, επί της όποιας θραύονται τά κύματα, ένα δέ και μόνον ισόγειον εκ των ένδοθεν. Τό περιστύλιόν του προσδέλπει την 'Αδριατικήν, κοσμοούμενον διά τοιχογραφιών, σχηματίζεται εκ δύοδεκα μαρμαρίνων κλώνων, οίτινες προστατεύουσι θαυμασία πρότυπα της αρχαίας άγαλματοποιείας, μετενεχθέντα εκ των παραλίων της 'Ιταλίας υπό της αυτοκρατορίας διά της θαλαμηγού «Μирамάρ». 'Επεται ό πρόδρομος, έν τή όποιή άνεγείρεται θαυμασία μαρμαρίνη κλίμαξ, οδηγούσα εις τούς άνωθεν όρόφους, οίτινες δέν αριθμούνται ήττον των εκατόν και είκοσι άντά διαμερισμάτων, πολυτελώς επιπλωμένων δι' έκτάκτου θαφιλίας άντικειμένων τέχνης.

Τών κήπων λαμβάνει τις άσθενή ιδέαν, μανθάνων ότι έφ' ένός και μόνου των τριών έξωστών των υπάρχουν ειςοσιπέντε χιλιάδες θάμνοι ροής του σπανιωτέρου είδους και οίτινες, χάρις εις τώ ιδεώδες κλίμα της Κερκύρας, άνθοσι κατά πάσαν έποχήν μυρόεντες. 'Οπισθεν των όργων τούτων των ρόδων, μυθικών πάγκον συνευοί την άνατολικήν βλάστησιν μετά της πλούσιας χλωρίδος των τροπικών, ένφ πανταχόθεν κελαρύζουσι ρύακες, ρέοντες υπό τούς κλάδους και άκούεται ό θρηγνύδης ψίθυρος ύδατος διαυγοός, χρυσταλλίνου, καταπίπτοντος έν δεξαμεναίς εκ πορφυρίτου λίθου.

Μικρός έλληνικός νάος, ρόβινος και λευκός, προκύπτει του πρασίνου περιβάλλοντος. Κατά τώ τελευταίον αύτης ταξείδιον, τή 1896, ή αυτοκράτειρα, κεκαλυμμένη διά κρεπίων, διήρχετο έκείσε άφωνος και μόνη έφ' έλας ήμέρας. Μικρογραφικός λυμήν, έν φωτίζει μικρογραφικός έπίσης φάρος, επιτρέπει νά προσαρμισθή τις άκριδώς κάτωθεν του άκρωτηρίου και ν' άνέλθη έν τη έπαύλει διά κλίμακος έξ έρυθρο μαρμάρου, έσφηγνόμενη μέσφ βράχου. 'Ενταύθα υπάρχει έσπερος μικρός νάος, έστις περιείχε μνημείον άνεγερθέν υπό της Έλισάβετ εις τόν 'Ερρίκον

Χάινε, τόν εύνοούμενον αύτης ποιητήν. 'Ότε κατά τώ τέλος του έτους 1896 ή αυτοκράτειρα της Αυστρίας κατέλειπε τώ 'Αχιλλείω, έσχε τώ προαίτιον ότι δέν θά τώ άπανέδωκε πλέον.

Ήδάρκυσσε και είπεν:

— 'Ως επιθυμεί τις νά υπανδρεύσθ κόρην προσφιλή, ζών ένι, διά νά βεβαιωθή ότι τη έξησφάλισα μέλλον εύτυχές, ήφειλε και νά ποιή πρό του θανάτου του τάς προσφιλείς αύτης οίκίας, διά νά βεβαιωθεί ότι τοίς είχει ζήλον διάδωχον.

'Η Έλισάβετ έπασεν υπό τώ έγχειριδίον του Λουκάκι πριν ή εύρη — έκλογή δύσκολος — τόν λίαν επιθυμητόν τούτον διάδωχον — άλλά μικρόν μετά την δολοφονίαν ή εύχή της έξεπληρώθη. Γουλιέλμος ό Β' άπέδη κύριος του 'Αχιλλείου. Όυτος έφείσθη των έσωτερικών διευθετήσεων, ως και της όράιας διατάξεως των κήπων, έξ όλων δέ των άγαλμάτων δέν έξώρισαν ή έν και μόνον, τώ άγαλμα του 'Ερρίκου Χάινε, μη εύνοουμένου, ως έξυμνήσαντος μεγάλως την Γαλλίαν και ουχι άρκούντως την Γερμανίαν. Παρά τόν «τερωμμένον 'Αχιλλέα, έστις θνήσκει προσδέπων την θάλασσαν» άνάδαθρόν τι θέλει διαμείνη λοιπόν κενόν έν τινι των νησίων.

'Εκεί ή άρωματώδης πνοή των ρόδων μεθύει, δέν άκούεται ό έκείσε ό θόρυβος της ζωής, διότι τραγική σκιά πλανάται εις τά μέρη ταύτα, ήτις, ως ό ήρωας, ό δώσας τώ άθάνατον όνομά του εις την έπαυλιν, υπό του έχθρικού βέλους, έν τη βασιλική πορφύρα τη βαφείσθ μάλλον έρυθρά υπό του αίματος, έγνώρισε την όργην των θεών.

'Ο Γουλιέλμος θηνήσθη ότι ήφειλε νά έξέλθω διά την σκληράν πως πράξιν του άπέναντι της τραγικής σκιάς και άπεφάσισε νά θέσθ έν τη θέσει του 'Ερρίκου Χάινε, έν τή νάσκη, τώ άγαλμα αύτης της αυτοκρατορίας και τώ άπιστείε. Πόσον στοιχίζει τουτό; είναι ζήλον έκείνου, όπερ έγλυφεν ό καλλιτέχνης 'Ερμαν Κλότς διά τόν ναόν της Αιώνιου Αρετής; τώ άγνοούμεν. 'Ο γλύπτης είχε πολλά πρότυπα νά συμβουλευθή και ήρκει αύτφ έπως άνεύρθ θαφιλεις πηγάς έμπνεύσεως, νά έπισκεφθή τώ άναμνηστικόν μουσειον, τώ έρυθρόν έσχάτως επί του λόφου της Βουδαπέστης. Διατί, θά είπη τις τώ μουσειον τουτό άνηγέρθη έν Βουδαπέστη και ουχι έν Βιέννν; διότι οι έδρουαί αύτοό άνεμνήσθησαν της προτιμώσεως, ήν ή τέλμων βασιλίσσα — καίτοι Βαυαρής την καταγωγήν — έσχε πάντοτε διά την Ούγγαρίαν.

'Η Έλισάβετ κατέβαλε μακράν και κοπιώδη προσπάθειαν, ίνα γνωρίσθ κατά βάθος την γλώσσαν, την ιστορίαν και την ούγγρικήν φιλολογίαν και άντημέφθη εκ τούτου. Οι Ούγγροι έλάτρευον την άνασσαν ταύτην, ήτις έλάλει τοσοούτον καλώς την γλώσσαν των και έφερε μετά τόσης χάριτος τώ έθνικόν αύτων ένδυμα' οι λάτρεις των όράίων ίππων και οι ίππεις έθαύμαζον την άκαταπόνητον ταύτην

ίπποδαμάστριαν, ήν άπεχάλουν **Κυρίαν 'Ορφέα**, έν' άποδείξωσι μέχρι ποίου σημείου έγίνωσκε νά κόμπη υπό την θέλησιν της τούς μάλλον πεφημισμένους διά τώ άδάμαστον αύτών ίππους. 'Ανεμνήσκοντο ότι, άπαντώς εις πρόποσιν, έγερθείσαν υπό Γουλιέλμου του Β' κατά την έπίσκεψίν του εις Βουδαπέστην, αύτη είχε τηλεγραφήσθ: «Τά αισθήματα, άτινα έξεφράσθησαν πρός τόν προσφιλέστατον ήμων άνακτα και την άγαπητήν μας πατρίδα, προξενούσιν άπειρον ήδονήν εις καρδίαν, ήτις αισθάνεται έκυτήν άληθώς ούγγρικήν».

Είτα δέ μη έν τή λόγω τούτη της Βουδαπέστης ή Έλισάβετ δέν είχαν άπωλώσθ την πρωτότοκον θυγατέρα της κατά τώ 1857; έκείσε μη δέν είχαν αύτη καταφύγη κατά τόν μετά της Πρωσίας πόλεμον; έκείσε μη δέν έφερον εις τόν κόσμον, κατά τώ 1868, την άρχιδούκισσαν Μαρίαν Βαλερίαν; έκείσε έν τέλει κατά τώ 1896 δέν προήδρευσε των έορτών της χιλιετηρίδος της Ούγγαρίας και έν μέσφ των ένθουσιωδών **έλεγε** όνομάσθη παρά του προέδρου της Βουλής «άγγελος φύλας του (Ούγγρικου έθνους»;

Τό μουσειον κατέχει λίαν αξιοπερίεργον σειράν των εικόνων της, από της έποχής της παιδικής της ήλικίας, ότε ήτο ή μικρά **Σισή** μέχρι του χρόνου, καθ' όν άπέδη διά παντός «ή πλανημένη αυτοκράτειρα». Βλέπει τις έκείσε μικράν φωτογραφίαν έρασιτέχνου, ληφθείσαν έν άγνοία της κατά τινα όδόν της Γενεύης, όλίγας ήμέρας πρό του έγκλήματος του Λουκάκι και ήτις δεικνύει ότι ουδέν άπόλεσε της κομψότητός της. 'Η Έλισάβετ είχε τούς όφθαλμούς βαθείς και τάς όφρς σχεδόν εθείας, αίτινες προσείδον εις τώ βλέμμα έκφρασίν τινα γενναιοφυχίας: «Βαδίζω πάντοτε πρός άναζήτησιν του περωμένου μου, έλεγε εις τόν της έλληνικής γλώσσης καθηγητήν της Χρηστομάνον: γνωρίζω ότι ουδέν δύναται νά μ' έμποδίσθ του νά τώ συναντήσω την ήμέραν, καθ' ήν όφείλω νά τώ συναντήσω...» 'Ψε! δύστυχης γυνή! Είχε την κόμην μέλαιναν, έστραμμένην εις θαυμασίους πλοκάμους και τώ άνω χείλος προέξον' τουτό ήτο τώ κύριον χαρακτηριστικόν του προσώπου της, ένδεικνόν τώ άποφασιστικόν πνευμά της, τοσοούτον αξιοσημείωτον έν αύτφ.

Βλέπει τις όμοίως έν τή άναμνηστικφ μουσειφ μικράν θηενίδα εκ μαύρης μετάξης, κεκοσμημένην διά τριχάπτου. 'Επί της άριστεράς πλευράς διακρίνεται ή σκιμή του έγχειριδίου, όπερ διάτρησεν αύτην, την 10ην Σεπτεμβρίου του 1898, εις Γενεύην... Γουλιέλμος ό Β' φημίζεται ως άνήρ καλαίσθητος. 'Επιζόμεν ότι και έν τη έκλογή ταύτη θά επιτύχθ έπως κοσμήσθ διά τελειότερου έργου τώ 'Αχιλλείω, όπερ άγαπή και εις δ τάς ήμέρας ταύτας κατέχεται.

ΜΑΡΙΚΑ Κ. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τό γαλλικόν θέατρον, και μετ' αύτοό ή μουσική, ήρχισε στρεφόμενον πρός έλληνικάς ύποθέσεις, αί όποιαί μέγα συγκεντρώνουν τώ ενδιαφέρον. Πρό όλίγων άκόμη ήμερών ή 'Όπερα του Μόντε Κάρλο έδωσε την πρώτην νέου έργου του διαστήμου Καμλ Σαίν Σαέν, φέροντος τόν τίτλον «Διγάνειρα».

'Ως εκ του όνόματος γίνεται εύδης γνωστόν, ή ύπόθεσις του μελοδράματος περιστρέφεται περί τόν μύθον του 'Ηρακλέους, τόν έρωτα αύτοό πρός την αίχμηλίσσαν 'Ιόλην και τόν σκληρόν θάνατόν του. 'Επί του θέματος τούτου στηρίζονται αί **Τραγινίαι** του Σοφοκλέους και ό **'Ηρακλής επί της Οίτης** του Σενέκα.

Τό λιμπρέτο, τώ όποιο έγραψεν ό Σαίν Σαέν, έχει γραφή εις ρυθμικόν πεζόν λόγον, ακολουθεί δέ σχεδόν κατά γράμμα τόν αρχαίον μύθον. 'Εν τή πρώτη πράξει εύρισκόμεθα εις τώ κέντρον της 'Ακροπόλεως των 'Αθηνών, οι 'Ηρακλείδαι φάλλουσι τά κατορθώματά και τούς θήλους του 'Ηρακλέους, ταύτοχρόνως δέ θρηγνύσι την αίχμηλίσσαν της όράιας 'Ιόλην, κόρη του Εδοότου, φρονουθέντος υπό του 'Ηρακλέους. 'Η 'Ιόλη δέν φαντάζεται άκόμη ότι κίνησε τόν έρωτα του νικητοό της, τώ μανθάνει δέ διά του Φιλοκτήτου, εις τόν όποιον άνέστησεν ό 'Ηρακλής νά εκδηλώσθ τόν έρωτα αύτόν. 'Αλλ' ή 'Ιόλη δέν άγαπή τόν 'Ηρακλέα, αλλά τόν άπισταλμένον του, ό δέ Φιλοκτήτης φαίνεται συμμεριζόμενος τώ αισθήματι. 'Η Διγάνειρα έν τή μεταξύ καλεί τόν 'Ηρακλέα διά της μαγίσσης Φοινίκης νά άπανέλθη εις την συζυγικήν έστίαν, όταν δέ μανθάνη ότι εγκατελείφθη, επικαλείται την όργην των θεών.

'Η δευτέρα πράξις εκτυλίσσεται εις τόν γυναικωνίτην, εις δν ή 'Ιόλη είναι αίχμηλίστος με τάς συνάρους της. Κλαίει την πόνην της. 'Ισοφθάνει ή Διγάνειρα, ή όποία της εκδηλώνει τώ μίσος και την όργην της. Κατά την συνδιάλεξιν των δύο γυναικών εισέρχεται ό 'Ηρακλής και διατάσσει την Διγάνειραν νά επιστρέψθ εις Καλυδόνα. Παρά τούς έξορισμούς της Διγάνειρας, ό 'Ηρακλής μένει άνένδωτος.

Κατά την τρίτην πράξιν ή Διγάνειρα άρνείται την βοήθειαν της μαγίσσης Φοινίκης και καταφεύγει εις τόν χιτώνα, τόν όποιον είχε βαπτίσει με τώ αίμα του Νέσου. 'Η τελευταία πράξις είναι άριστομένη εις παιάνας και χορούς πρός την του 'Ηρακλέους' κατ' αύτην ή 'Ιόλη φέρει τόν χιτώνα, τόν όποιον ή Διγάνειρα έστειλεν ως δώρον. 'Ο 'Ηρακλής τόν φορεί και επέρχεται δ σκληρός θάνατος.

Τό λιμπρέτο είναι πολύ παθητικόν και μόνον οι έρωτες του Φιλοκτήτου και της 'Ιόλης δίδουσι παρεμπιπτόντως κάποιο φώς εις τούς σκοτεινούς και πενήθιμους έκείνους ήχους. 'Η μουσική είμπορεί νά είπη τις ότι είναι πολύ κλασική και ακολουθεί την παράδοσιν. Οι χοροί παραδείγματος χάριν είναι δίφωνοι και ένίοτε μονόφωνοι. Ούχ ήττον οι έκφραστικοί φθόγγοι είναι διαυγέστατοι και φωτεινότετοι.

Πολλά μέρη του όλου μελοδράματος συνήρπασαν τώ πυκνόν άκροατήριον. 'Η μεγαλοπρεπής δέ εισόδος του 'Ηρακλέους, ό μονόλογος του Φιλοκτήτου, ή τρυφερά σκηνή μεταξύ αύτοό και της 'Ιόλης, ό μονόλογός της έν τή δευτέρα πράξι, τώ πρώτον δυο της Διγάνειρας και της 'Ιόλης είναι συνθέσεις πλήρεις έμπνεύσεως και δύναμειος.

Παρά την μουσικήν, πολύς λόγος γίνεται εις την Εύρώπην και διά τούς χορούς. 'Ο Ρώσος χορευτής Nijinsky, μετά την παραίτησίν του από του τσαρικού θεάτρου, θά επιχειρήσθ ταξείδιον εις την Δυτικήν Εύρώπην, ή δέ Regina Badet κατενόησας με τούς χορούς της, χωρίς βέβαια νά παραλείψωμεν ότι ήγειρε και περί αύτην πολλές συζητήσεις διά τώ υπερβολικώς έξωμον των εσθρίων της.

ΦΛΟΙΣΟΣ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΜΑΣ

4. Τό 'Ηράνθεμον.

ΤΟ 'Ηράνθεμον (γαλλ. Primovère, κοινώς Ποριούλα, εκ του λατινικού αύτοό όνόματος Primula) είναι εκ των πρώτων της άνοιξης άνοίξουσ άνθων και διά τούτο άφιερωμένον εις την βασιλίσσαν των θεών και θεών του έαρος 'Ηραν. Τα όραία αύτοό αίτρινα, λευκά ή και ίσχυρα άνθη, εμφανίζόμενα εις τούς όρους και διασπορές τήσως, ως προάγγελοι τούτου τινά της γαιανότητος άνοιξης, χρησιμοποιούσαν εις τους λαούς των βοσείων ίδιως κλίματων, όπου άφθονοι τερσον φύονται, ως άρωματή παραδόσιν όνομαστών, προσεγγιζόμενον εις της ποσότητος του λουλού, φρονούντος ότι τώ φυτόν τουτό άνθων τούτον πρώτον, έχει μυστηριώδες καί τιμης. Διά τούτο οι Γερμανοί, οι όποιοι αποκαλούνται αύτά κοινώς Primel, εκ του λατινικού αύτοό όνόματος, έσημαίναν και τώ περιέργον αύτοό όνομα Himmelskronen, προαίτιον τώ ούρανόν, ή όποιος εις τή Γερμανία της Αυστρίας αποκαλείται Peterdommel, κλειδα τώ 'Αγιου Πέτρου. Ήδη δέ ή περί αύτοό παράδοσις: Κρατούσιν τινος και μυστηριώδους άνθου και έλαβον αποτίμωσιν της κλειδος του ούρανόν και νά σηματοδοτήν άντάλειδα. Και ό μεν κλειδοχός του 'Ηρακλέους 'Αγιος Πέτρος, άντιληφθείς τώ πόντμ, έλαβε τώ αποτίμωσιν και την κλειδα, άποστείλας επί τούτω 'Αγγελόν, έν τή τήν τόν, όπου κατασκευάσθη τώ άσπασμα, τήσως τώ φυτόν τουτό, τώ όποιον τώ άνθη όμοιούσιν όλγον προς τώ άσπασμα σημάτω κλειδών, έξ ού τμήσθη τώ όνομα αύτοό Κλειδολόκονδον.

Τό χαρακτηριστικόν της σημασίας του άνθους, τώ άνοίγειν, διατηρείται και σήμερα ένι άμείων παρά τή λαφ, καθ' ότι πιστεύεται ότι διά νά εύρη τις κεκοσμημένους θρησμούς, δέν έχει παρά νά κοιμηθή ήσυχώς παρά τώ μέρος, όπου φύεται τώ άνθος τουτό, φέρων έννοείται αύτό έπιτοφ πύλου του.

'Αλλά μήπως και παρά τή ήσυχία λαφ δέν υπάγουνσι πολυπληθείς τοιαύτα παραδόσεις και προλήψεις; 'Αναφέρω μίαν μόνην, σχετιζομένην πολύ προς την Γερμανικήν παράδοσιν. Κατά την άφήρησιν του μικροίτου Θ. Όφρανιδίου (Γεωπονικά τόμ. Α', σελ. 63), ή γοαία αύτοό ύπερπόντια, εκ Σαλαμόνος, βλέπουσα αύτόν νά συλλέγη άνθη, ήρώτα αν μεταξύ αύτων υπάρχη και τώ Σιδηρόχορτον, και αν ή δύναμις αύτοό του φυτοό είναι τούτον θαυμασία, όσον φημίζεται. Περιέργως νά μάθθ ή εύφρόσεντος φυτολόγος τι είναι αύτό τώ Σιδηρόχορτον και ποίαν δύναμιν αποδίδουσιν εις αύτό, είπεν, ότι τώ έχει και ή δύναμις του είναι θαυμασία, αλλά δυστυχώς δέν δύναται νά δώσθ αύτό εις κανένα, διότι είναι άπρηγορευμένον εις αύτόν. Και κατ' άρχας προσέφερεν αύτφ ή ύπερτέρα 20,000 δραχμής' επειδή δέ ήρώτη εκ δευτέρου, είπεν εις αύτόν, ότι εάν έδιδε τώ Σιδηρόχορτον, θά ήδύνατο νά μετέξθ των μεγάλων έφελγημάτων μιας εταιρίας, ή όποία έγίνωσκε μέγα μυστικόν. Ήδον δέ έν συντομία τί έμαθεν εκ τινος κομμοκράτης συνεδρίας εκ 12 προσώπων, έν οίς 2 άμαρηνάται, τρεις ύπερτέροι, 2 μάγισσοι πρεσβείων και 2 τροφοί, όπως χωριέσασθ άφηρηται ό δεινός έκείνος τού καλίου χειριστής:

«Τώ Σιδηρόχορτον, τώ άνάκτατον αύτό και μυστικόν φυτόν, έχει την μαγικήν ένέργειαν νά θραύη πάν κλειδόν και πάν σιδηρόν χρηματιστήριον, μάλα τώ ήγησθ τις δι' αύτοό. 'Εξητείτο δέ ίδιως τώ Σιδηρόχορτον, διή νά γίνη ή κατοχή μεγάλου τινός θησαυροό, τώ όποιον ή περιγραφή έχει ούτω: 'Εν τινι ύπογείω, τώ όποιον την μεγάλην και σιδηράν πύλην δύναται ν' άνοίξθ ή τυχόν και νά εισέλθθ, κείται εις σωρούς μεγάλους και άναριθμήτους χρυσά νομίσματα, έλασματα χρυσά βασίλεια, μαργαρίται και άλλα μένεις, όταν ό εισελθών θέλσθ νά λάβθ έστω και τώ μικρότερον τμήματόν, ή σιδηρά άπια κείται μετά κλειδόν, τόν αίχμηλίστα έκείνόν, κατ' άρχας, ποσά μόνον, όταν άφείθ τώ παρ' αύτοό κατακείμενον κλειδίον. 'Αναγινώσκων δ' επί της όρας μεγάλης γραμμιστών χρυσά κλειδών άγνοώσθ. 'Ο θησαυρός αύτος γινέται καίτοι πόσον καίτοι όστις φησιν καίτοι τώ Σιδηρόχορτον. 'Εξ όνης κρίσεώς του, γράφει ό Όφρανίδης, άνεμνήσθη ότι τόν μύθον αυτόν έλάμβ. Βούλγαρος άγίουτης, Μάτθαια Σαύρας, όστις έπροσέλαβε τις ύπερτέρας των 'Αθηνών Βορδιστερίαν ή περί Σιδηρόχορτον ιδέα γεννηθή μετ' αύτόν τόν προλήπτον τούτοσιν.

'Η καλλιέργεια του φυτοό τούτου είναι άπλούστατος. 'Ο άπόρος αύτοό φησιν καίτοι καίτοι ή άφροσύνην ή μάλα διακρίνειν έντός τοσούτων ή κατ'όσον είναι κοινής κοπής, καλλιεργείν αύτόν μετ' εύκολίας δια τριών χρόνων και διατηρούμενον τώ χρόνι άκαταμάχητον ύπνον, όποτε τώ νεσφά φυτά φησιν άνθόν έντός 14 ήμερών. 'Αφ' ού άνθίσκων άντά, χωριόμεν αύτά εις άποτίμωσιν 25 έκαστου μίσκου έντός των προσώπων και τά μεταφυτεύομεν. Άλλα τέλειος άνακαταστάσις, δύναμεθα νά πολλαπλασιάσωμεν αύτά, πορίζοντες καλλιέργειαν.

Ν. ΒΟΥΡΟΣ

Καθηγητής εκ τή Μ. Σχολ. Σελ.

Η ΠΑΝΩΛΗΣ ΕΝ ΜΑΝΤΖΟΥΡΙΑ

ΔΕΝ είχαν έπουλωθή άδεια αϊ πληγαί εκ του πρό εξατίας Ρωσο-Ίαπωνικού πολέμου, όποτε νέον πλήγμα, χειρότερον του πρώτου, νέα μάστιξ, επέπρωτο να άποδεκάσχη την δυστηρή ταύτην χώραν. Η πανώλης εν Μαντζουρία λαμβάνει διαστάσεις, οι δέ άσκληπιάδαι δέν ήδυνήθησαν διά της επιτήτειας να φέρωσιν εις άποτέλεσμα. Η επιδημία και άρχας ένεφανίσθη εις Fauchjian, προάστειον του γαιωνικού Kharbino. Το μόλυσμα προσέβαλε κυνηγούς άσκηθόντες, ήδη δέ μεταδίδεται μετά καταπληκτικής ταχύτητος. Η πόλις αυτή όμοιάει με νεκρόπολιν. Καί αυτοί το Kharbino προσεβλήθη καθώς και όλα τα μέρη τα εδρισκόμενα εις άπόστασιν δικασίων μιλίων. Οι Κινέζοι, ίνα άποφύγωσι το μίσημα, άπεμακρύνθησαν της πόλεως και ούτω μετέδωσαν αυτό εις εύρύτερον έκτασιν. Οι νεκροί είναι άναριθμητοί άνω των χιλίων άποθνήσκουσι καθ' έκαστην. Είς το Fauchjian το θέαμα είναι παρὰρκετόν. Τόσά πολλά πτώματα επάγονται, όστε άναγκάζονται να ριχνίζωσιν αυτά με πετρέλαιον και να τα καίωσιν εν μέση όδω. Οι κάτοικοι κρύπτονται τοίς νεκρούς, εκ φόβου μήπως φορηθώσιν ως μολυσμένοι και άπομονωθώσι. Την νύκτα λοιπόν ρίπτονται τα πτώματα εις τας όδούς, την δέ πρωίαν οι δρόμοι εινε κεκαλυμμένοι. Τινές μάλιστα, εδής ως παρουσιάσωσιν επί του προσώπου συμπτώματα της νόσου, διώκονται υπό των οφείων των και καίην καίως άποσπώνται εις τινα γωνίαν, όπου οικτρως τελευτώσιν. Η νόσος είναι κεραυνόβολος. Πολλοί μάλιστα πίπτοναι καθ' όδον χωρίς προηγουμένου να δείξωσι συμπτώματα της άσθενείας. Η λύμφος του Haffkin ως και ή δάμιας του δόκτορος Veray ούδέν φέρουσιν άποτέλεσμα. Καί αυτό το ψήφος δέν δύναται να φανεύσχη το μικρόβιον. Το μόνον προς προφύλαξιν μέσον είναι ή προσωπίς, την όποιαν φέρουσιν όλοι οι ευρωπαίοι και οι Ίάπωνες, οι όποιοι επηρεστούν εν τοίς σιδηροδρόμοις ή εν τη άστυνομία. Άποτελείται δέ ή προσωπίς από ύφανση, το όποιον είναι πολύ πυκνόν κατά το στόμα και την ρίνα, καλύπτει δέ όλόκληρον το πρόσωπον και έχει μόνον δύο άπας διά τοίς οφθαλμούς. Τοιαύτον προσωπίδιον έχοντες χορήσιν άλλοτε κατά τόν 18ον αιώνα, ότε ή φοβερά πανώλης ένεφανίσθη εν Μασσαλία.

Αυστηρώς όμως την ταχείαν μετάδοσιν του μόλυσματος έπιτείνει και ή άμάθεια της κατοίκους κοινωνικής τάξεως των Κινέζων. Άρχαίοι και φανατικοί οι άνθρωποι του όλλου ούδεμίαν προσοχήν δίδουσιν εις τας συμβουλάς και τα προς θεραπείαν μέσα, άτινα ύποδεικνύουσιν οι προς τοιούτο εις Κίναν άρχιθέντες Ιατροί και νοσοκόμοι, τοις άντιόν δέ μάλιστα ύπατιύς της εκ της νόσου προσερχομένης φθοράς θεωρούσιν αυτούς τοιούτους τούς ξένους. Επειδή ή άσθετος είναι μικροβιοκτόνος, διετάχθη υπό του υγειονομικού συμβουλίου να άσβεστίζωνται αι όδοι και αι μεμολυσμένα οικίαι, άλλ' οι Κινέζοι νομί-

ζουσιν ότι το τοιούτον γίνεται έκ άβίαθη αυτών καθόσον έλαμβάνουσιν ως δηλητήριο την καθαρίαν ταύτην, γενομένην υπό των Ιαπόνων προς καταστροφήν αυτών και καταγήν της Μαντζουρίας.

Καί, ως να μη ήρχοντο αι τόσαι δυσχέρειαι, ήλθε να προστεθή και ή άπληστία των τοχοδικών, οι όποιοι άφαιρούσι τα ένδύματα και κόπτοναι την κόην των κεφαλών των πτωμάτων, όπως πωλήσωσιν αυτά. Ούτε Ιερόν, ούτε όσιον έχουσι τα καθάρματα ταύτα, με κίνδυνον μάλιστα της ίδιας ζωής των φέρουσι τα πτώματα κεισσομένη έντός σάκκων εις άπόκοντρα μέση, όπως έτελέσωσι το βδελυρόν αυτόν έργον. Τα κείρα και αι άμαξαι, αι όποια χρησιμοποιούν ως φορεία δια τοίς νεκρούς και άσθενείς, μετά τινα χρόνον χρησιμοποιούνται υπό των μεταναστών. Δέν βλέπει τις παρά πτώματα ήμφαγεόμενα υπό κινών

Κινέζος Ιατρός.

ή αντιστοιχούμενα φρούδη-μύδην επί των παγωμένων ποταμών. Ενόπλιος λοιπόν δύναται τις να συμπεράνη πόσον ταχέως μεταδίδεται το μίσημα. Είς τας πόλεις Χού-χιν, Μουκνένγκ και Βιαδιβοστόκ πύσα ζωή και κίνησις έπαυσεν. Η ευρωπαϊκή παρουσία των πόλεων Tien-Tsin και Πεκίνου, υπό του επακλειούστος αυτήν κινδύνου, εν τάχει εγκατέλειπεν αυτάς.

Η προς τοίς άσθενείς άφοσίωσις των Ιατρών, οίτινες πανταχόθεν έτρεξαν όπως εκ του σύγγενος ξεινάσωσι την άσθενείαν, είναι παρὰρκετοί. Δύο Γάλλοι μάλιστα έγένοντο θύματα της άφοσίωσός των ταύτης: οι δόκτορες Jackson και Mesny.

(Εκ του Γαλλικού)

υπό ΝΙΚΟΛΑΟΥ Δ. ΚΟΪΔΟΥ

(Εκ διόδοτου)

ΤΡΟΠΟΣ ΑΠΑΛΛΑΓΗΣ

στορία εκ του πραγματικού. Ο ήλιος ήτο πολύ ήψηλά όταν άνοιξε τα μάτια του απ' τον βαθύ τον ύπνον ο Άγαθόπουλος Πονηρόπουλος. Έγασμουρήθη, έναυσθη και μία πλήμυρα από άναμνησεις ήλθε στον νουν του — καί φοβερών και άταίσιον. Ποιό όμως ήτον αυτό το τρομερόν πράγμα, ακόμη δέν μπορούσε να το συλλάβη. Το μυαλό του έσταμάτησεν. Απ' το πολύ κρασί, που είχε πει χθές βράδυ, είναι σε κακή χάλια.

— Γιάνη, δώσε με ένα ποτηράκι κονιάκ! έφώναξε. Καί αφού το ήπιε, το μυαλό του σαν να έγινε καθαρότερον, ήρχισε να αισθάνεται τον έαυτόν του καλύτερα.

— Άς σκεφθώ τώρα! Για να ιδούμε, που ήμουν χθές το βράδυ; ... Μα που ήμουν; ... Α, το θυμήθηκα! Είς του Άγαθοπούλου...

Αλλά τί συνέβη εκεί; Έξωφρα έλαμψε καί τι σαν άστρατή μέσα στο κεφάλι του και έφωτίσθη ο σκοτισμένος νους του. Έπιασε το κεφάλι του με τα δύο του χέρια και έφώναζεν άπελπισμένος:

— Καί τώρα τί θα κάμω; Τί ήτον αυτό που έκαμει;

Καί ήρχισε να θυμάται ένα προς ένα, όσα συνέβησαν χθές το βράδυ. Είχεν έπισκεφθή την οικογένειαν Άγαθοπούλου εις το έμπορικόν τους σπίτι. Το φεγγάρι έλαμπε στον ούρανό και εις ένα θάμνον, κοντά στο σπίτι, έτραγουδούσε τ' αηδόν. Ο άέρας ήτο γεμάτος με ροδιές... Ένα αίσθημα που ποτέ άλλοτε δέν ήσθάνθη, έκαμνε την καρδιά του να κτυπά δυνατώτερα. Κάτι τότε έσκαυοντοσε να φωνάξη ή να γελάση, να άγχαλάξη ή να φιλήση. Ήτο μια νύκτα απ' εκείνας, που οι έρωταίμιοι έξομολογούνται τον έρωτά τους, που οι μεθυσμένοι κλαίουν και κτηγορούν τον έαυτό τους.

Ο Πονηρόπουλος όλα τα θυμήθηκε. Είχε βγή να κίμω ένα γύρο με την Λήδα, την κόρη του Άγαθοπούλου, μια νέα είκοσι πέντε χρόνων, μικροκαμωμένη, ξανθή, που όλα τα πράγματα την έγοήτευαν και έπασχεν από αιώνιο συνάχι. Μέσα σ' εκείνη την μαγεία της γοητευτικής βραδείας ή καρδιά του Πονηρόπουλου ήρχισε να λιώνη από έρωτα. Έσφιγγε το χέρι της Λήδας, την έλεγε γλυκά λογάκια σ' αυτή της και έρωτικούς στίχους και την έτραγουδούσε ρομαντικά τραγουδάκια.

Είς το δελτιον οι γονείς έφάνησαν έκτάκτως περιποιητικοί προς τον Πονηρόπουλον και ή Λήδα δέν έλαμπε να γεμίξη έως τα χείλη το ποτηρί του, μόλις έκείνος το άδειάσεν.

Εάνω απ' τα δένδρα του κήπου έχασμελοσσε το φεγγάρι με τ' άστρο του φως και από μακριά ήκούετο το τραγούδι του αηδονιού. Ένα αίσθημα άνάμικο από γοητεία και ένθουσιασμόν είχε καταλάβει τον Πονη-

ρόπουλον. Πραγματικώτης και φαντασία εις τα μάτια του μετρίλλασσαντο, το κεφάλι του άγίλια-άγίλια έκλανε περισσότερον προς την Λήδα το όχρον πρόσωπόν της και τα άλλοι-θώρα μάτια της τώ έφάνοντο άληθινόν θαύμα όμοιότητος.

Μετά το φαρί ο Πονηρόπουλος έφρέθη μόνος μαζί με την Λήδα εις τον κήπον. Έπασεν εις τα γόνατα, της όμολόγησεν ότι την άγαπά και ζητεί το χέρι της. Άκριβώς εκείνην την στιγμήν παρουσιάσθησαν ο πατέρας και ή μαμή Άγαθόπουλου, τοίς ένηγαλλίσθησαν με περιπάθειαν και συνεζήσαν και τοίς δύο.

— Καί τώρα τί να κάμω; ήρώτησεν ο Πονηρόπουλος τον έαυτόν του, όταν ένεθυμήθη όλα τα διατρέξαντα. Να πάρω την Λήδα; Μα αυτό είναι τρέλλα! Να την άφήσω πάλι; ... Θα γίνη άληθινό σινδύαλο! ... Τι διαβολο να κάμω λοιπόν;

Όσον και αν έβασανίσε τον νουν του, δέν ήμπορούσε να κατάλξη εις κανέν λογικόν συμπέρασμα. Όταν ή άπελπισία του έφθασεν εις το κατακόρυφον, έξωφρα έβγαλε μια φωνή. Ηρώ την μόνην δυνατόν λύσιν.

— Ναί, έτσι πρέπει να κάμω! ... Αύτη είναι ή μόνη διεξοδος, αύτός είναι ο μόνος τρόπος άπαλλαγής.

Όταν κατόπιν ήλθε στην έπαυλιν του Άγαθοπούλου, έγινε δεκτός με έκπαικτους περιποιήσεις. Η χαρά του πατέρα και της μαμής δέν είχεν όρια, διά το κατόρθωμα της Λήδας, διότι ο Πονηρόπουλος έθεωρείτο ως ένας πλούσιος μεγαλοπληματίας.

Μετά το έξαιρετον πρόγευμα, ο Πονηρόπουλος συνόδευσε τον μέλλοντα πενθερόν του εις το δωμάτιόν του. Εκάθησαν και οι δύο άντακροστά επάνω σε δύο πολυθρόνες και άναψαν από ένα τσιγάρο.

Κύριε Άγαθόπουλε, ειπεν ο Πονηρόπουλος, ήθελα να σας ζητήσω μια μικρά χάρι. Πρόκειται για μια πολύ λεπτή όπόθεσι — καί — άλλ' επί τέλους τώρα πλέον ήμεις είμεθα συγγενείς. Έχω άπόλυτον άνάγκην από ένατόν, απάνω-κάτω, λίρας... Το ποσόν βέβαια δέν είναι σπουδαίον — άλλ...

— Έξοκλονώτε, παρακαλώ.

— Σε κάθε άλλην περίστασιν δέν θα έτοίμαυσα να σας ένοχλήσω... Σήμερα όμως είρσισκωμ εις πολύ μεγάλην άμηχανίαν... όλα τα έσοδα μου αυτής της χρονιάς πρέπει να κατατεθούν εις την Τράπεζαν.

— Αύτά, που λέγετε, δέν σημαίνουν βέβαια, ότι τα κτήματά σας είναι βαρυνμένα με όποθήκας.

— Πως όχι; άπεκρίθη ο Πονηρόπουλος. Τί έτρεπε να κάμω; Το δυσάρεστον είναι ότι οι τόκοι, τοίς όποιους πρέπει να πληρώσω, είναι τόσον μεγάλο, ώστε με άφαιρούν όλον το εισόδημά μου. Έκτος τούτου έχω και μερικά χρέη, άλλα δέν αξίζει να γίνη λόγος γι' αυτά είναι καί μικρά ποσά, που έχασα στα χαρτιά.

— Δέν ήξευρα, πως παιζεις και χαρτιά.

— Δέν ήμπορεί να τ' άποφύγη κανείς... Στην έρημιά εκείνη, που είναι τα κτήματά μου, εινε αδύνατον να κάμω κανείς άλλως. Πιστό και χαρτιά είναι ή μόνη διασκέδασίς μας — δέν έχομεν άλλο τίποτε, για να σκωτώνωμε την ώρα.

— Αλλά...

— Αύτη είναι ή θέσις μου, κύριε Άγαθό-

πουίς. Έλαίτω, ότι θα με κάμπε την χάριν να με εύκολύνετε με το μικρό ποσό, που σας έζητήσα.

— Να σκεφθώ, άπεκρίθη ο Άγαθόπουλος.

Όταν έζήχοντο απ' το δωμάτιον του Άγαθοπούλου, ο Πονηρόπουλος συνήνησε την μητέρα της Λήδας. Με πολλήν χάριν έπήλθε το χέρι της μαμής, την άπέτεινε μερικά εύγενή λόγια και ένθ' έπρσχωρούσεν, έκάτησεν έκπείηδες την ούρα της Μαρώνικς, του άγαπημένου της σκυλιού, το όποιον ήρχισε να ξεφωνίζει.

— Α, το βρομόσκυλο! έφώναζεν, όπου και αν πάγω χώνεται μέσα στα πόδια μου. Τί σιχαμερό ζώο!

— Δέν άγαπάτε, φαίνεται, τα σκυλιά, ειπεν ή κυρία Άγαθοπούλου με δάκρυα στα μάτια.

— Τέτοια μικρά σκυλιά, σαν αυτό, δέν μπορούν να τα όποφέρω. Με τα μεγάλα σκυλιά άλλαζε το πράγμα. Έκεί, εις τα κτήματά μου, έχω όλόκληρο σκυλοτροφείο: μινδροσκυλιά, σκυλούς για λύκους, μπουλντόκ, λαγωνικά — καί ζώα μερικά σαν μωσχόρια, σαν ήθηρία, που μπορούν και ένα ζωντανό άνθρωπο να φάν.

— Φοβερόν! αλλά τί τα θέλετε τέτοια ήθηρια ζώα;

— Είμεθα ήντοκαμένοι να τα έχωμε. Ζώμεν, βλέπετε, στην έρημιά. Δύο-τρεις ώρες μακριά απ' τα κτήματα ψυχή γεννητή δέν φαίνεται. Όλο το μέρος είναι γεματο από ληστές, καί δέν περνά έβδομάδα χωρίς να γίνη κανένα φονικό.

— Κύριε, έλεησόν!

— Βέβαια! Πολλές φορές μάλιστα την εβδομάδα γίνονται και τρείς και τέσσαρες ληστείαι ή σκοτομοί.

— Καί δέν φοβιάσθε, που κάθεσθε σε τέτοιο άγριο μέρος;

— Τι να κάμω; Είμαι, βλέπετε, ήτοκαμένος να κατοικώ εκεί. Πέρτω από καρδιά με τα ρούχα και το τουφέκι τα έχω πάντα κοντά μου γεμάτα.

— Ο Θεός να μάς φυλάξη, ειπεν ή κυρία Άγαθοπούλου, ένθ' άπεμακρύνετο.

Είς τον έξοστην, έμπρός εις μιαν λαοδινοσαν γεμάτην λουλουδία, εκάθητο ή Λήδα και έβλεπε με έκστασιν τον ούρανό. Όταν είδε τον Άρακάδιον, έκάμνεσε πάλιν όλοσσε μέσα της και το στόμα της, από κάτω απ' την γροιστή μύτη της, έχασμογέλασε. Τόν έδειξεν ένα καθίσμα, που ήτο κοντά στα πόδια της.

— Κάθισε, Άρακάδιε.

Ο Πονηρόπουλος κλάπησεν, αφού ήρλήσε τα άσχημακωμένα δάκρυά της.

— Όλην την νύκτα χθές δέν έκαμια μάτι ήρχισε να λέγη.

— Ήσουν άσφοτος;

— Όχι! σε εύλογίζομαι.

— Κόλακα!

— Καθόλου δέν είναι καλοκαίλι. Έσπεκτόμην την εύτυχισμένη ζωή που μάς περιμένει. Άμα στεφανωθήμε, θα πάμε εις τα κτήματά μου να ζήσωμεν εκεί, μέσα στην άγχαλιά της έσοχης, ζωή έσοτος και εύτυχίας. Θα σηκωνώμεθα ένωρίς. Έγώ σηκώνομαι πάντοτε μαζί με τον ήλιο.

Η Λήδα έστράβωσε το μούτρο της.

— Άμα ζήτησώμεν, έχω θα πηγαίνο έξω εις τα χωράφια δια να επιβλέπω τοίς έργοτάς.

Έσθ' άναλάβης την φροντίδα του σπιτιού. Θα οίπτης μία ματιά εις τον σταύλον που είναι οι άγελίδες; Θα οίπτης φαρί στής όρνιθες και τοίς χοίρους; Θα έξετάξης τοίς λογαριασμούς και θα κρατήξ εν τάξει τα βιβλία.

Της Λήδας τα μούτρα άγίλια-άγίλια έμάκριναν περισσότερον.

— Το μεσημέρι θα έχωμαι κατασκονισμένος και κουρασμένος, άλλ' εύτυχής και εύχαριστήμένος. Θα τρώμε και ύστερα έχω θα πηγαίνο στον άχρωάνα να ήσυχάσω όλόν.

— Καί εκεί θα κοιμάσαι;

— Βέβαια. Η έργασία του χωραφισού κουράζει τον άνθρωπο. το βράδυ θα μάς έπισκέπτονται οι γειτόνές μας: ο δόσκαλος του χωριού, ο παπάς, ο νεκροθάπτης, ή μαμή, ο ψωμάς; θα παιζώμεν όλίγα χαρτιά και έτσι θα περνά ή εύτυχισμένη ήμερα μας. Κατόπιν στο κρεββάτι.

Της Λήδας τα μάτια ήσαν γεμάτα δάκρυα. — Καί που μένουν αι πνευματικά ψυχαγωγία; ήρώτησε με τρέμουσαν φωνήν, ή μουσική, τα τραγούδια;

Ο Πονηρόπουλος έκόντεινε να σκάση απ' τα γέλια.

— Μουσική; τραγούδια; πνευματικά ψυχαγωγία; Φαίνεται, πως δέν έχεις καθόλου ιδέαν απ' την ζωήν του χωριού. Ήμεις μόνον κάθε τρείς μήνας πέρνομεν έφημερίδας και όχι πάλιν τακτικά.

Η Λήδα ήρχισε να κλαίη στα γερά και έμβηκε μέσα εις το σπίτι.

Την άλλην ήμεραν το πρωί ο Πονηρόπουλος έλαβε το έξής γράμμα:

«Αξιότιμε κύριε Πονηρόπουλε,

»Αφού έσκέφθημεν όμοιως έχω και ή γυναίκα μου, έχηματίσαμεν την πεποθήσιν, » ότι δέν είσθε ο άνθρωπος, που θα ήμπορέση » να κίμω την κόρη μας εύτυχισμένη. Με με- » γάλην μας λύπη είμεθα ήντοκαμένοι να » άποποιηθώμεν την πρότασιν, την όποιαν » είχαμε την τιμή να μάς κάμπε.

» Διατελώ με πολλήν ύπόληψιν.

» Άγαθόπουλος.»

Γ. ΚΑΡΑΤΖΑΣ

ΣΤΗΝ ΠΕΝΝΑ ΜΟΥ

Εγώ η πέννα μου πολλή λυπηρεά τραγουδά, φωνάζει άστοιχά, τον γάμο το καλλό, τα λουλουδία.

Όμως καί αυτή έσπασε καί καί άσχημακωμένη σε μια γωνία παρμένη μισρή, ξεσηκωμένη.

Νά! έτσι όλα έχονται καί ο χρόνος μία τα σήνει, αφού τα σήει σήνεγα στη χωματένια θάνη.

Άχρεα ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΥΓΓΕΛΙΑΝΗΣ

'Ασ' Όλα

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ, ΤΕΧΝΑΙ

— Είς το προηγούμενον τεύχος ὁμιλήσαμεν περί Τομπουκτού· τώρα παραθέτομεν μερικὰς ἀντυποφωτίαις εὐρωπαϊκού ταξιδιούτου με τὰς σχετικὰς εἰκόνας. « Ἀλλοτε ὑπῆρχον οἰκίαι ἡρακλειμέναι, παρημελημέναι, ἀκαθάρτοι· τώρα τὰς εὐρίσκει μαγάλαι καὶ πολὺ καλοπεριποιημέναι (ὡς ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν)· αἱ σκηναὶ ταλαίαι· ἐξέλιπον καὶ ἡ διαίτα

τῶν κατοίκων ἐδελτιώθη πολὺ. Ἀλλὰ καὶ οἱ τρόποι τῶν μεταβλήθησαν ἀντὶ μορφῶν φοροδωτῶν καὶ περιτρόμων, εὐρίσκει γλυκαίαι μορφάς, περιέργους καὶ μειδιώσας. Ὁ πολιτισμὸς ἤρχισε νὰ ἐπιδρῇ πολὺ εὐεργετικῶς ἐπὶ τῶν κατοίκων τοῦ Τομπουκτού.

Τὰ ἀεροναυτικά ραδιό καταπίπτουν ὡς χάρτινοι παιδικοὶ πύργοι. Δὲν προφθάνομεν ν' ἀναγράψωμεν τὰ μὲν καὶ ἀμέσως προβάλλουσιν ἄλλα. Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν ὁ ἀεροπόρος Bussan ἐπαγείρησεν ἀνάσταν, ἔχων ἐπὶ τοῦ μονοπλάνου του τέσσαρα πρόσωπα, διήνυσε δὲ 50 χιλιόμετρα εἰς 31 λεπτά καὶ 23 1/2 δευτερόλεπτα, τὸ ὅποιον ἀναλογεῖ πρὸς 95,582 μέτρα τὴν ὥραν.

Κατόπιν νόμου κατηργήθη ὁ μεσημβρινὸς τῶν Παρισίων, ὁλόκληρος δὲ ἡ Γαλλία, ἡ ὁποία δι' αὐτοὺς ἐκανόνιζε τὴν ὥραν τῆς, ἀπὸ τῆς 11 Μαρτίου ὑπεβλήθη εἰς τὸν μεσημβρινὸν τῆς Greenwich. Ἐπειδὴ ὁ μεσημβρινὸς οὗτος καθυστερεῖ 9 λεπτά καὶ 21 δευτερόλεπτα, οἱ Γάλλοι, διὰ νὰ συμμορφωθοῖσι πρὸς τὴν ὥραν ἐκείνου, ἐσταμάτησαν τὰ ὠρολόγια τῶν κατὰ τὸ ὀλιγόλεπτον αὐτὸ διάστημα. Ἐξῆσαν δηλαδή 9 1/2 σχεδὸν λεπτά... χάρισμα.

— Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ Greenwich; Ἀριστοσκοπεῖον κείμενον εἰς ἀπόστασιν 6—7 χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ Λονδίνου. Κεῖται ἐπὶ ὠραιότατον λόφον, ὕψους 60 σχεδὸν μέτρων, ἐκ τοῦ ὁποίου, ὅταν ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι διαυγής, δύναται τις νὰ ἴδῃ τὸ Λονδίνον καὶ τὸν Τάμεσιν. Τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦτο ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο εἰδῶν οἰκοδομῶν, τὰς μὲν νεωτέρας ἀντικείμενας καθ' ὅλους τοὺς ἐπιστημονικοὺς κανόνας πρὸς καλλιτέραν καὶ μεθοδι-

κωτέραν ἐργασίαν, τὰς δὲ παλαιότερας, αἵτινες ἔχουσιν ἐξωτερικῶς γραφικὴν θέσιν, μετὰ τὰς ὑψηλοὺς πύργους καὶ τὰς ἐπάλξεις τῶν. Θαιμάστιον εἶναι τὸ πᾶρξον, τὸ ὅποιον περιβάλλει τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦτο.

Ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἀδυσώπητος· δὲν παρέργεται ἕως, καθ' ὃ νὰ μὴ μάθωμεν τὸν θάνατον ἐπιστήμονός τινος, ὃ ὅποιος ἡσυχολεῖτο εἰς πειράματα καὶ ἐραυτάς. Ἐσχάτως εἶχον τὸν θάνατον τοῦ Ἀγγλου ἱατροῦ Wilson, προσεβήντα ἐκ τῶν ἀκτίνων X· ἀλλ' ἐκτὸς τῶν θανάτων, ἔχομεν πολὺ περισσοτέρους ἀκρωτηριασμούς ν' ἀριθμήσωμεν. Πολλὰ

προφυλακτικὰ μέτρα ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν πρὸς ἀποσόφισιν τοιούτων δυστυχημάτων· ὡς εὐχρησθῶμεν ὅτι ταῦτα θ' ἀραιωθῶσιν ἐπαίσθητως.

— Νέα ἀπογραφή τῶν κατοίκων ἐγένετο πρὸ τινος ἐν Γαλλίᾳ. Αὐτὸ δὲν εἶναι σπου-

δαλον, ὅσον τὰ μέσα καὶ τὰ μηχανήματα, τὰ ὁποία ἐχρησιμοποιήσαν δι' ἐδούλιαν τῆς ταξινόμησεως τῶν δελτίων. Κατὰ τὴν ἀπογραφὴν ἐτέθη εἰς χρῆσιν μηχανήματα, δι' αἷ ταξινομεῖται καὶ ἀριθμοῦνται ταχύτατα τὰ δελτία. Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν δεῖκνυσι γωνίαν ἐκ τῶν ἀρχείων, ἔθθα ἔχουσι κατατεθῇ 80 ἑκατομ. δελτίων ἀτομικῶν, 60,000,000 οἰκογενειακῶν καὶ 40,000,000 δελτίων οἰκίων.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Πολλὺς λόγος γίνεται ἐσχάτως διὰ τὸ νέον σύστημα τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτισμοῦ διὰ σωλήνων (tubes) πληθρομένων νεογενεῶς αέριου, «Νέον» καλομένου. Τὸ «Νέον» εἶναι αέριον, τὸ ὅποιον συνδυάζεται μετὰ τοῦ αέρος εἰς ἀναλογία 1:60000 λίτρων, ἀποτελεῖ δὲ μέρος τῆς σειράς τῶν νεοστὶ ἀνακαλυφθέντων αέριων: ἀργοῦ, ἡλίου, νέου, κρυπτοῦ, ξένου, (argon, helium, neon, krypton, xenon)—παράθετομεν καὶ τοὺς γαλλικοὺς τίτλους τῶν, ἵνα δεῖξωμεν ὅτι φέρουσι τελείως ἑλληνικά ὀνόματα—τὰ ὁποία ὀλίγον κατ' ὀλίγον προσετέθησαν εἰς τὸ ἀερίον καὶ τὸ αἶμα. Τὸ «Νέον», ἐραυλάσιμον εἰς ἀπολύτως καθαρὴν κατάστασιν, δίδει ἐπὶ τὴν ἐπίδρασιν ἡλεκτρικοῦ σπινθήρος ἐν πολὺ λαμπρὸν χρυσεόν χροῖμα, τὸ ὁποῖον καθίσταται λόχρον, ἑλκυστικόν ὅπως ἐν τῷ ἐραυλάσιμον αέριον περικύβητος καὶ τὴν ἐλαχίστην ἔσθην ὀλιν. Ἐκ τούτου ἐκτετατὸν οἱ πρῶτοι πρὸ πάντων νὰ ἐπιτύχωμεν «Νέον» τελείως ἀπυλόμενον ἄλλων αέριων, καὶ εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐπέβησαν ὁ Georges Claude, ὁ γνωστὸς διατὰς ἀνακαλύψεις τοῦ πρὸς παρασκευὴν ὕψους αέρος καὶ ἄλλας. Προσόντια τοῦ φωτισμοῦ τούτου εἶναι ἡ οικονομία, διότι τὰ ἐξοδα τοῦ ἀνδρῶνται εἰς τὸ ἥμισυ τῶν τοῦ συνηθῶς ἡλεκτρικοῦ φωτισμοῦ.

★ Ἐχομεν πολλοὶ παρατηρήσει ὅτι μετὰ τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ κινηματογράφου εἶναι καὶ τὸ τρομώδες αὐτοῦ καὶ ἡ ἐλλειψὶς καθαρότητος. Ὁ Prozinski δι' ἀνακαίνωσός του πρὸς τὴν ἑταιρίαν τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν ἐρχεται νὰ ἀρῇ τὰ ἅπαντα ταῦτα, καὶ δι' τοὺς κλονισμούς, οἵτινες προέχονται ἐκ τῆς χειρὸς, ἥτις χειρίζεται τὸ μηχανήμα πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ταινιῶν. Οἱ κλονισμοὶ οὗτοι μεταθέτουσι τὸν ὀπτικὸν ἀξονα τοῦ μηχανήματος καὶ παραγούσι κακὴν προσεπίθεσιν τῶν εἰκόνων. Πρέπει λοιπὸν νὰ χρησιμοποιοῦμεν τὸν ἀξονα τοῦτον ἀπολύτως ἀκίνητον. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον ὁ Prozinski ἐφευρέσει τὸ μηχανήμα του δι' ἐνὸς γυροσκοπίου. Ὡς γνωστόν, ὅταν ὁ δίσκος τοῦ γυροσκοπίου στρέφεται μετὰ μεγίστης ταχύτητος, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν ἐξαγῇ τις ἐκ τῆς τροχιάς του δι' ἀποτόμου δονήσεως. Ἀλλὰ τὸ γυροσκοπίον δὲν θὰ καθόριζεν νὰ ἐκμηδενίσῃ τὰς βραδείας κινήσεις (ὡς ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι προέχονται ἐκ τῆς στρεφῆς τοῦ τροχοῦ) δι' αὐτὸ ὁ Prozinski προσθέτει εἰς τὸν κινηματογράφον του μικρὸν κινητήριον μηχανὴν διὰ πεπιεσμένου αέρος, ἥτις θέτει εἰς ταυτόχρονον κίνησιν καὶ τὸ γυροσκοπίον καὶ τὴν μηχανήν, δι' ἧς ἐκτελεστέα ἡ ταινία.

★ Σχετικῶς πρὸς τ' ἀνωτέρω, ἀναφέρομεν ὅτι σχεδὸν κατορθώθη νὰ τελειοποιηθῇ ὁ λαλὼν κινηματογράφος, ἥτοι ὁ συνδυασμὸς τοῦ κινηματογράφου πρὸς τὸ φωνόγραφον. Ἡ μεγάλη δυσχερεία τοῦ συνδυασμοῦ τούτου εἶναι ὅτι πάντοτε προσέκοπτεν εἰς τὸν ἀκοιβή συγχρονισμόν τῶν κινήσεων καὶ τῶν λόγων. Φαίνεται ὁμοῦ ὅτι διὰ καταλλήλων μηχανημάτων, καὶ μάλιστα διὰ δύο περνομένων ἡλεκτρικῶν μοτέρων, τὰ ὁποῖα νὰ δέχονται τὸ αὐτὸ ρεῖμα καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως καὶ ἡ δυσχερεία αὕτη ἐνικαθῇ καὶ τοῦ λοιποῦ θὰ δύναμεθα νὰ παρακολουθῶμεν τὴν παράστασιν τῆς Opera τῶν Παρισίων ἢ τῆς Βιέννης εἰς τὸ δωμάτιόν μας.

Ο ΒΙΛΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΘΥΣΣΑΝ ΑΜΥΓΔΑΛΗΝ

ἮΣ ὁδοσκαπανιόμενης καὶ μορφολογῶν ἀνθρώπων, ἀσπρὴ καὶ χαρτοφόρος πρόδρομος, ἡγήσας καὶ πάλιν, ὁ μυστικὴ νύμφη ἀνθοπλάμηνισμένη ἀμυγδαλῇ.

Ἦσαι ὅπως τὰ ῥόδα καὶ ἄγνη ὡς ἡ παρυστέρα καὶ ἡ παρθενικὴ καρδία, ἐπὶ ὁλοῦς μετὰ τὴν πάλαιτον ἐσθίῃ σου τοὺς ἔθροισ· καὶ μαρμαμένους κήτους μας. Καὶ μετὰ τὸν ἐρχομὸν σου ἐπαρτίσας παντὸς τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν χαρὰν, καὶ μετὰ τὸ ἀνοίγῃ σου ἡρώδης καὶ τὰς καρδίας δῶκεν μας, οἵτινες ὄγροι ἀπὸ τοῦς παγετοῦς καὶ τὰ φύξη τοῦ γέροντος Χειμῶνος μόλις σὶ διακρίναμεν ἀνθρώπων μετὰ τὸν γυμνὸν εἶσσι δέσδρον, ἐφαρτίσαμεν τὰ χονδρά ἐνδύματα καὶ ἐτρέψαμεν ὅλοι, ὥσιν μικρὰ παιδιὰ, νὰ σὶ ἴδωμεν ἐκ τοῦ πλέρου, νὰ θαυμάσωμεν τὴν εὐμορφίαν σου, νὰ ἀνατραύσωμεν τὸ γλαυκὸ ἄσφαι τῶν ἐρυθροπλάτων ἀνθρώπων σου.

Σταγερῶς βέβαις ἀνακτορτοῦς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰς στήθης μας καὶ καίτοι ἐνδύμενος χαρὰ, κίποις ζωηρότης, ἐξογαρήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου μας. Ἐφῆγε πλέον ὁ Χειμῶν καὶ εἰς τὸν θρόνον του ἐρχεται τώρα νὰ καθίσῃ ἡ χαρτομένη καὶ θαλαρὰ κόρη του, ἡ Ἀνοιξίς, ἐστεφανωμένη ἀπὸ κεφαλῆς μελῶς ὄνυχον μετὰ ἐδωδέστατα λουλούδια, μετὰ καλὴτερα καὶ ἐλαττώτερα τριαντάφυλλα, καὶ σφύρουσα διπλῶν τοῦ ἀνθοπλάστου ἄρματα τῆς τῶ φλέων καὶ λαλὼν ἐπιτελείων τῶν χειλιδίων, τῶν ἀηδόνων καὶ τῶν ἄλλων κηλιδωτῶν πτηνῶν μόλις ἐπατήσαν εἰς τὴν γῆν, ἀμέσως ἤλαξε τὴν ὄψιν τῆς μετὰ τὸν πρῶτον τῆς φύσημα, μετὰ τὸ πρῶτον τραγοῦδόν τῆς, ἡγήσαν καὶ δένδρα, ἐτρασίτισαν οἱ ἄγροι καὶ πρῶτον σὶ, ἀμυγδαλῇ, ἐσπενσας νὰ τὴν ἐποδεχθῇ μετὰ τὸ ὠραιότερόν σου ἐνδύμα· ἐκείνη δὲ, ὅπως σὶ ἐχρηματίστη, τὰς μὲν μαγνὰς ἡρατὰς νύκτας σὶ περιλουεῖ ἐν μεσφί τῆς κοιμωμένης φύσεως μετὰ τὰς ἀγνῶτας ἀκτίνες τῆς ὥρας Φοίβης, ἐκείνην δὲ προῖαν, ἀφοῦ σὶ δροσίῃ μετὰ τὴν πρῶτην δρόσον, σὶ περιβύλλει ἑπειτα μετὰ τὰς χουσιὰς ἀκτίνες τοῦ ἡγαπημένου τῆς Ἠλίου. Καὶ εἰσαι ὥραία τότε, ἀμυγδαλῇ, ὅταν ὁ ἑαυτὸς Φοῖβος, μόλις χουσίση δάσιον ἀπὸ τὴν ῥαχίν τοῦ βουνοῦ, στεφανώσῃ μετὰ ἑνα στέφανον ξανθοχρῶσον τὴν ἀνθισμένην κορυφὴν σου, σὶ δὲ, ἐντροπυλῇ ἀπὸ τὰς περιπτώσεις καὶ τὰς ζήλοτυπίας του, χαμηλώσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ κινεῖς δεῖλα-δεῖλα τοὺς κλάδους σου, ραντίζουσα μετὰ τὰ δροσερά σου ἀνθὴ τὴν γῆν καὶ καίτοι καὶ τὸ κίλισμα τοῦ νεαροῦ βοσκού, ὅστις, εὐτυχῶς ἐκεί εἰς τὴν ῥίζαν σου, παίζει ἐπὶ κίτητος ἐξ ἀνθρώπων τὴν φλογέραν του.

Εἰσαι τὸ σύμβολον, ἀμυγδαλῇ, τῆς νεότητος καὶ φεβ' ὅπως ἐκείνη ταχύνετος, πετὰ καὶ φεύγει, καὶ ἀφίνας γυμνοῖς πάλιν τοὺς κλάδους εἰς τὴν διακρίαν τοῦ ἀγρίου Βορρᾶ πρηνίζεις, ἐνθ' ἥσο ἀφράτη καὶ πᾶλλενκος, ὠρμίζεις καὶ κατὰ τὴν φυλλορροίαν... καὶ τοὺς ἀνθισμένους τώρα κλάδους σου καλῶς ψυχρὰ χιών, ὅπως τὴν κεφαλὴν τοῦ γέροντος ἐπιστρεφῇ ἡ πολὺ κόμη... I.

Τὸ πρῶτον μεῖδιωμα.

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ο ΒΟΣΚΟΣ

Καίμενε μου βοσκή!

Μετὰ τὸν σὸν ὄμιον, στρατιώτη, τώρα, περιπατεῖς κἀντὶ τοῦ ἴδιου μέθους, μετὰ τὴν σκολιὰ σου, ἐνθ' αὐτὴν ποῦν χαρτομένη εἶναι περρυμένο σὸ πρόσωπόν σου. Καίμενε μου βοσκή!

Ὁ νοῦς σου τοῦτ' ἐστὶν μικρὸν, ποτὶ μικρὸν, ἐκεῖ ἐκείνῳ ἐνθ' αὐτὸν, ποῦν ὁραμένο τώρα χωρίς ἐσθία ἴσως καὶ μετὰ παραπονεῖται. Καίμενε μου βοσκή!

Βλέπεις τριγύρω σου, κητίζεις, ποῦντες, τίποτες, οἷος μετὰ τὴν μετὰ τὴν ἀσπρὴν, οὔτε μισὸν παράθυρον μ' ἑνα λουλούδι, ποῦ τόσο τ' ἀγαπᾷς! Καίμενε μου βοσκή!

Ἀλλὰ γιατί τὸ πρόσωπόν σου ἀλλοτεῖ ἐκ-

φα; Γιατί, ἐνθ' αὐτὸν χαρτομένη, τὸ πρόσωπόν σου ἀσπρὸν τώρα; Γιατί τὰ μάτια σου, ἀσπρὰ βράζουν φωτιές, λημποκοποῦν; Τὸ ταπεινὸν ἀπὸ γῆ, ποῦ σὸν προσφύει κορμὶ ποδοῦν ἢ τὰ χαρτομένα μάτια τῆς, σὶ ἀλλοτεῖ μετὰ τὴν ἴδιαν αὐτὴν, καίμενε μου βοσκή!

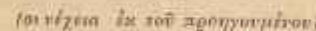
Μὰ τί σὸν ἔχει τὸ λοιπὸν σταντὶ; Καὶ γιατί φεύγει ἐπὶ μονομιάς, ταχύνει, πετὰ; Τί σὶ ἀπὲ, καίμενε μου βοσκή!

Αὐτὸ αἶ: ὡς τρεῖς τὸ λοιπὸν ἢ τρεῖς μίνα τῆς, ὡς καὶ σὶ θὰ μείνῃς μετὰ τὰς τρεῖς αἰαί, χωρίς τὴν πρασιναδα καὶ τὸν καθαρό αἶρα; Σέρεις ποῦ θὰ εἶσαι ποῦν χυμῶνος τώρα, καίμενε μου βοσκή!

Μία φωνὴ μοῦ ἀπεκοῖδῃ νῦν, καὶ μία ἄλλη ὄχι.

Ποῦ αἶ τῆς, ποῦ θὰ εἴη δίκαιο, καίμενε μου βοσκή!

M. ΓΚΟΤΛΑΝΤ

(ἀπολογονθῆτι

ΠΕΡΙΝΘΙΟΣ

Αντίστοιχα διδάγματα δημοσιογραφικής δράσεως περιέχουν ο κυλιόμενος τάφος του αλτρουϊστού δημοσιογράφου, ο συνάδελφος δι' και ο άλλος έμπιστός του δεν πρέπει να λησμονήσει την απόφραξιαν της οικογενειακής του επάνου και κρατικού ξεγάνου πόδου και πολιτικούς δράσεις.

Η τιμή των ματογιών σήμερα είναι 35 Φρ. περίπου, 200 το μόν, έτσι υποτίθεται ότι θα αποταλειόμασι μέχρι το 1914 θα είναι καλλίτερα των προϋπολογισμένων, τοτό δε σίτοι ελπίζεται ότι ή τον εταίρος θα συμμετάσχω όπως ή άλλως εις την μέλλουσα επιμεταλλεύσει του Μονοπωλίου.

А. Г. М.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Η ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΒΡΑΚΑΣ

Ἀμείλικτος πλέον ἔγεινεν ἡ σταυροφορία,
τὴν ὁποῖαν πανταχόθεν ἐκήρυσαν κατὰ τῆς
μεγαλειᾶς βοήθας τῆς μόδας.

Πουθενά δὲν ἠμλόρεσε νὰ ἀρῇ, εἰς καινὴν μέρος δὲν κατορθώθη νὰ σταθῇ.

Είναι η πρώτη φορά εις τα χρονικά της γυναικείας μόδας που παρουσιάζεται τοιοῦτος ἄνθος κατὰ τοῦ συμβοῦ πόλεμος.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναγέρω τὸ πῶς ποὶ
ἡμερῶν τὴν ὑπεδέχθησαν ἔδω εἰς τὸ Σταυρο-

οροί, ὅτε θέλω νὰ εἶπω ὅτι τὸ σφαιρικό
καὶ τὸ μαζιλαίωμα ποῦ ἔφαγεν εἰς τὸς Ἀθή-
νας, ὅταν πρὸ ἡμερῶν πρώτῃ ἡ δεσποινίς

Κολλυβά, βαλμένη, καθὼς λέγεται, ἀπὸ τὰς
 πρώτας ἐκεῖ κυρίως, ἐδοκίμασε βρακοφόρος νῆ-
 ῖς ἐκπορευθεῖσα κατὰ τὴν ταυρίστην, τῆς «Εὐθύ-

Ἄλλὰ, πῶς ἐξηγεῖται ὁ ἄγριος καταδιωγ-

μός της περιφέρειας βελούχας και από αυτά τα
πρώτα, τὸ πρώτιστον μαντεῖον, τῆς γυναικείας
μόδας, τὴν Βιέννην, τὸ Λονδίνον, τοὺς Παρι-

οίους, αὐτοῦ τέλος τὸ ὧτάλ, τὸ ὁποῖον πάν-
 τος κανονίζει ἢ μάλλον ἐπιβάλλει καὶ τὴν
 πλὴν ἐκτετακτοῦν ἀποκαταστήσει μέτρον.

Ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ περιοδικὰ εἶναι γεμῆτα ἀπὸ περιγραφῆς καὶ εἰκόνας, ἄλλοτε τραγικῶς

καὶ ἄλλοτε κοιμικῶς τῶν διαφόρων καταδιώ-
ξεων τῶν σαλβατοφόρων κυριῶν καὶ δεσπο-
νίδων.

Εἰς τὴν ἀπὸ αὐτῶν ἀναφέρεται ὅτι προέβη-
σαν εἰς τὴν Βιέννην καὶ εἰς ἀνώτερον Παρ-

ὁ ἀναγωγικὸν εὐκρίνεν ἀποδείξει τὴν ἀνάσχεον
τῆς ἡοδότης βροχίας.
Ἐλάνιατασις ὁμοῦ ἀπ' ἀκροῦ εἰς ἀκροῦ εἰς

τὴ Παρθενάγωγῶν, τοῖς οὗτοι ἔγειναν ἀνίγκη
ἡ διευθύτρια νὰ συστήσῃ εἰς τὴν πολιτικὴν
καὶ κοινωνικὴν μορφωτικὴν ἡγεσίαν τῆς πόλεως.

δύναμιν τῶν ἑκατομμυρίων καὶ τὴν ἄλλην
 ἰσχὺν τῆς οἰκογενείας τῆς, διὰ τὰ ἥδη δυνατὸν

νά μείνῃ εἰς τὸ Παρενεργεῖον, ἵνα δυνάσθῃ
 νείκεον τὴν βλάβαν τῆς.

"Ὅλα αὐτὰ σημαίνουν τὸ ἀπενεχθὲν νῆμα

— Τίποτε, σᾶς παρακαλῶ, δὲν σᾶς δικαιο-
λογεῖ. Ἄλλωστε με καὶ ἐγκαταλείψουν. Αὐτὰ σιν

τοῖς παρόξενον καμώματα εἶναι σὺν τῷ μῆς λέ-
γουν : Μὴ μῆς ἀκούετε τί λέγομεν, τί γράφο-

μεν ἢ διὰ τι παραπονιζομεθα. Ἡμεῖς σας θε-
λομεν πάντοτε συλφίδας ἐπιδεικτικὰς, ἑωστα-
τοότους, γαυτιζομένας. Μά, τότε, τί ἄλλο

Καὶ ἀπειδὴ παρετήρησα, ὅτι οὐδαμῶτε τιλ-

μη μου πρὸς περικειμένους ἵηθῃς, να ἐκείνο-
σενε τὴν ἀρετὰ ἐμφαντικὴν ἀγανάκτησιν τῆς
σαλβατοφόρου κυρίας, ἐθεώρησι καλὸν να

περιορισθῶ εἰς ἄλλην καταφατικὴν κίνησιν
τῆς κεφαλῆς καὶ . . . τίποτε περισσότερον.
Υποθέτω ὅτι καὶ ἄλλος εἰς τὴν δύσκολον

ἔχειν θῆσιν μου εὐρισκόμενος δὲν θὰ εἶχε
δευτέραν σιφήν.

И. Ф. ИХИМКОПУЛОС

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ἐξακολουθεῖ ἀπόμνη ἡ τριμνημία, τὴν ὁποίαν διήγειρε τὸ γλωσσικὸν ζήτημα καὶ ἡ ὁποία, ὡς

Ὁ Μιστριώτης ἀγεται ἀπὸ τοῦ Ἄννα εἰς

τοῖς Καϊάφαι, κατηγορούμενος δι' ὅτι ἐνεν ὄργαιον τῶν κομμάτων πρὸς ἀντιρρολήν τῆς κυβερνήσεως. Διότι διὰ καὶ ἡς ἑλλας προσητά-

*Οπισσόδηποτε ἢ ἀνάκρουσις θ' ἀποδείξη τὸν

α. Μιστριωτης, εκτος της ιδιοκτητος των ως κα-
θηγητων των ελληνικων γραμμάτων, έχει και
έλλην υπά ιδιότητα. Εάν δηλαδή είναι δύνα-

μας, ὡς ἀπεδείχθη, ἡ θουαμίς, τῆς ὁποίας γί-
νεται ἐκείνοτα χοῆς διὰ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ

1870

καὶ σύγκλητον. Ἐὰν ἀπὸ ἐκτροχίσματος ὑπὲρ τῆς
μελλισσοεικῆς, οἱ οὖν ὑπὲρ τῆς δημοικῆς, ἄλλοι

ὑπὲρ τῆς ἀρχαίας καὶ ἄλλοι ὑπὲρ τῆς καινῆς
μενούσης καὶ τῆς γλυκούς τοῦ Πάσχα. **Εἰς**
δοξαίαν βλέπετε πάντα.

Καὶ ἔταυρον τὸν ἀναλίσκοντα ἀνέχεσθαι :

Εἰς χιλιος καταρχεται εἰς ἀνοδοφύμιον τοῦ
 γυνήτιον.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς παροῦσης, ἡ τοῦ κατόλογον.
Ὁ πρεσβύτερος τῆς ἀρχιεπισκοπῆς:

— "Αὐτὸν ποὶ τὸ ματ', ἐπὶ τῆς μελαγχολίας.
Σοῦμαι μελαγχ'!

χρηθίσαντες σοφίας γινάσκῃ καλῶν.

Ἐν ἄλλῳ ξενοδοχείῳ.
 Ὁ πύλας εἶναι ἐντὶ τῆς καθαρανοῦσης.

— 11.7. *ἄν μοι πῶς τις πληροφορήσῃ.*
— *Ἄν τῷ τοῦ Σουλῆρι ποῦ εἴσῃς τὰ*

Κινέζουσα, διὲν τι θέλει ὁ κένουρος.
— Κἀθάρμα, δὲν ὁμαλῶν τὴν Κινέζικην, ἀλλὰ

την καθαρότητα. Διότι λοιπόν μυσία τη-
γμένη.

Παρά τινι οὐκαγενείᾳ.

Μαὶνὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἀσθενοῦς ὑπὸ τοῦ
ιατροῦ.

— Πῶς εὐρίσκειτε τὸν ἀσθενῆ μας, ἰατρόε;
Διατρέχει κίνδυνον;

— Ἀυτὴ ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον.

— Εὐλαχρινῶς μοι ὁμιλεῖτε, ἰατρόε;

— Ἀμὴν, λέγω σοι, δεῖ οὐ μὴ γενῶσθαι ἐν
θανάτῳ.

— Καλὲ, τί γλῶσσα εἶναι αὐτῇ, γιαιρέ μου;

— Ὅσαι ὑμῖν! Ἡ γλῶσσα τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἄνατολὴ λαμπρᾶς ἡμέρας ὑποφύσκει καὶ
μᾶς προσμειδίῃ. Νέον δάνειον, 30 ὀλοστρογ-
γύλων ἑκατομμυρίων λιρῶν, μέλλει νὰ συνα-
φθῇ, γαργαλίζον, σκανδαλίζον τοὺς πάντας.

Δάνειον!

Τι ὄρατα! λέξεις! Τι ὄνομα γλυκὺ! Πόσοι
πόθοι, πόσα ὄνειρα θεμελιονῶνται ἐπ' αὐτοῦ!

Χαίρε λοιπόν, δάνειον προσφιλές, δάνειον
ζωοδόχον καὶ ζωοπάροχον, δάνειον σωτήριον
καὶ θαυματουργόν, ὃ δάνειον λύτρον λύτης
καὶ πρόξενον χαρᾶς καὶ δαυαλιάσεως.

Εἶσαι μάννα οὐρανόπεμπτον, βροχὴ θεόπει-
πιος, ὀροσίζουσα τοὺς καταξηραμένους λόφον-
γας καὶ κάμνονοις νὰ κουνουντίζον ἢ τσέπεις.

Σὲ προσπαγορεύομεν καὶ σὲ χαιρετίζομεν, μο-
λοῦσι εἶσαι μακρὰν δρόμῃ. Σὲ κληρονομήν, ἐνῷ οὐ
μᾶς φεύγεις, ἀλλὰ θὰ καθορθώσωμεν
ἐπὶ τέλους, χάρις εἰς τὴν ὠκυποδίαν μας, νὰ σὲ
προφθάσωμεν.

Ἐν κάρρον ἱστατο προχθὲς πρὸ τῆς μεγά-
λης τῶν Πατριαρχείων θύρας, πατριαρχικοὶ δὲ
κλητῆρες κατεγίνοντο εἰς τὴν φάτωσίν του,
θείοντες ἐπ' αὐτοῦ διαφόρους πλήρεις καὶ
ὀγκώδεις σάκκους τὸν ἑνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Τὸ
ταλαίπωρον κάρρον ἱστίναιεν ἐκ τοῦ βάρους.
Ἐρωτήσαντες ἑνα τῶν φορτιονόντων αὐτὸ κλη-
τήρων περὶ τοῦ περιεχομένου τῶν σάκκων,
ἐλάβομεν τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν: — Εἶναι τα-
κρίωια, ἀποστελλόμενα εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

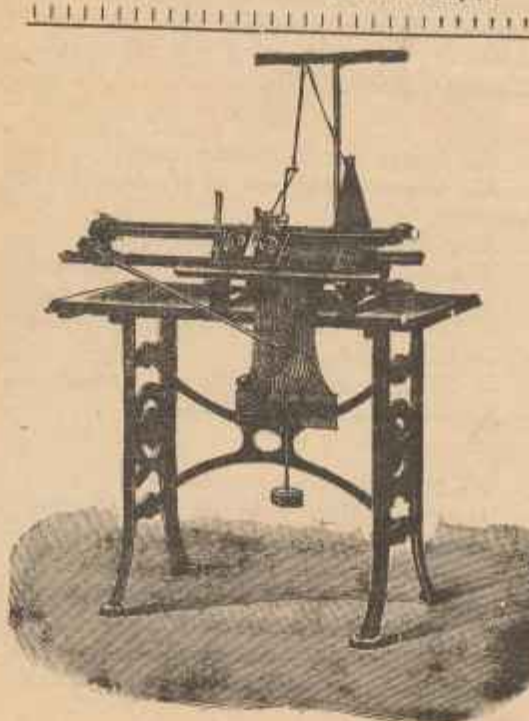

Μετοξὺ φίλων:

— Δὲν πᾶς νὰ κουρεῖται μ' αὐτὰς τὰς
ιδέας σου!

— Καὶ ποῖός σὲ εἶπε πῶς εἶμαι μαλλιαρός;

ΑΝΤ... ΠΑΠ...

Ὅποιος θὰ εἶναι... ἂν θὰ γίνῃ.

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΜΗΧΑΝΩΝ
ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ ΚΑΛΤΣΩΝ

καὶ διὰ φλανέλλας, τρικὰ,
ἐσωφόρια, γκέτες, κὰς-κορσέ
καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῆς πλεκτικῆς.

Ἡ διδασκαλία παρέχεται δωρεάν
παρὰ τῆς κ. Ἀντιγόνης Βάβου, ἀγγλίσσης
ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἀπαστὴ καὶ Μητρώα

εὐρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον

τοῦ κυρίου I. G. ZELLICH

(JEAN GRÉG. ZELLICH)

Γαλατᾶ, Μπερεκὲν Χάν, ἀριθμ. 10, 11

ἐναντι τῆς Τουρτέλης Deutsch-Orientbank

Τυπ. «Ἐμπορικόν» Ἀριστοβούλου, Ἀναστασιάδου καὶ Σοφ.

ΤΕΧΝΙΚΗ
ΤΩΝ ΕΓΚΥΩΝ ΚΑΙ ΤΕΚΤΟΝΩΝ

τοῦ διακεκομμένου τῆς πόλεως μας ἱατροῦ
ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ

Ἀπαραίτητος ὁδηγὸς πρὸς ἐγκύσιον, ὁπότε διὰ τῆς
μελέτης αὐτοῦ ἐκασφαλίσκῃ τὴ κανονικὴ πορεία
τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ προλαμβάνῃ πάντας τοὺς
ἀπὸ τῆς τοκῆς κινδύνους.
Παράκειται παρ' ὅσων τῶν βιβλιοπωλῶν τῆς πρω-
τευούσης καὶ τῶν επαρχιῶν ἀπὸ γρ. δ.
Ἐκδοτικὸς οἶκος Ἀριστοβούλου Ἀναστασιάδου
ἐν Σαῶ.

N. Σαρμάδου

ΕΦΗΡΜΟΣΜΕΝΗ ΔΟΓΙΣΤΙΚΗ

Τὸ μόνον
ἐν χορῇ
διδασκτικῇ

τῶν ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ Βιβλίων.